

hile
2/20

Historian lehti 2/2020

Sisällys

Pääkirjoitus 3

Jennan puhis 4

Matin puhis 5

Vilin-Vaellus-Vinkit 6-7

Carlos muuttaa Suomeen 8

Kuntosalimies I 8

Sankarimetallin ylistys 10-13

Ehkäisyä menneiltä vuosilta 14

Rautanyrkki 15

Haikuja, jotka kertovat Mika Häkkisestä 15

Arvosteluja eläinkuvituksellisista alkoholijuomista 16-17

Nahkaa ja niittejä 18-21

Humanistin animewaifut 22-23

Areena 5 - suomalaisen pelisuunnittelun kuolematon klassikko 24-25

Boomarin sijoitusohjeet passiiviseen sijoittamiseen 26-27

Maailman paras kalja 28-29

Sarjakuvanurkkaus 30

Vuosilukuristikko 31

Fuksaamalla sisään 32-33

Minä olin humanisti 34-35

Mitä olisit tehnyt toisin? 36

Mustanaamio lähtee lomalle 37

Kipu 38-39

Työn sankari 40

Päätoimittaja: Rony Sakkara

Taitto: Santtu Yli-Tokko

Julkaisija: Patina ry

Paino: Niini & Co Oy, Tampere

*Tämä julkaisu saattaa sisältää pieniä
määriä tuotesijoittelua.*

(Kuten jo kannessa olevasta Gambina-pullosta saattaa ehkä päätellä.)

Pääkirjoitus

Tämä on SUPERMEGAHILE™.

Kyse ei ole pelkästä brändäämisestä, vaan käsissäsi tai näytölläsi olevassa julkaisussa on oikeasti materiaalia kahdesta eri Hileestä, joista aikaisemmin julkaisematon numero 2/19 on päätnyt päätoimituksen haltuun pitkän suunnittelun jälkeen ja kokonaisvaltaisesti tukee uutta materiaalia, aivan kuten kranaatinheitinkomppania tukee jääkäripataljoonaa taistelussa. Haluan päätoimittajana kiittää tässä vaiheessa niitä urheita taistelijoita, jotka näkivät vaivaa sisällön tuottamisen eteen ja mahdollistivat Hileen 2/20 julkaisun siinä muodossa kuin se on.

Entisen päätoimittajan ehdotuksesta alkuperäisen konseptin piti jäljitellä ja parodioida Helsingin Sanomia, mutta Tampin retaleet kerkesivät ensin ja meidän täytyi pysäyttää painokoneet, lopettaa juhlamusiikin soittaminen, palauttaa Viljami Kesäsen Mercedes-Benz autotalliin sekä palata suunnittelupöydän ääreen keksimään uusia ideoita, ainakin kansikuvan suhteen. Päätoimittajana uskon hallittuun kaaokseen leh-

den sisällön suhteen ja saatatkin huomata, arvoisa lukija, että tässä lehdessä on selvästi järkeä ja punainen lanka tavoitettavissa. Vaihtoehtoisesti saatat kokea, että pöydällä oleva vesilasi muistuttaa hieman dinosaurusta ja että koko lehdessä ei ole logiikkaa millään muotoa, ellei sitten sen sivuilta löydy logiikkaa käsittelevää artikkelia. Tällä kertaa ei löydy.

Elämme mielenkiintoisia aikoja, mutta sentään yliopiston tilat ovat auki opiskelijoille (hähää vaan niille Linnassa pööpöileville ulkopuolisille, joilla ei ole kulkukorttia!) Café & Aula Toivo (tutummin Yläkuppila) ei valitettavasti ole edelleenkaan auki, ei myöskään vanha kunnon Alakuppila, mikä surettaa varmasti ketä tahansa patinistia. Onneksi Patina on vahva yhteisö, jossa tukea saavat ne, jotka sitä tarvitsevat. Muistakaa että kaveria ei jätetä: ei Doriksen vessaan yksin oksentamaan, ei haavoittuneena makaamaan taistelukentälle eikä varsinkaan ilman etäyhteyttä koronakaranteeniin.

Odotan vappua. Syyswappu kuopattiin tämän vuoden fuksien

orientaatioviikon ensimmäisenä päivänä, kohtalokkaana maanantaina 17. elokuuta 2020. Kevyet mullat myös niille tapahtumille, jotka piti järjestää jossakin vaiheessa tätä vuotta, mutta joita ei järjestetty. Olisipa edes Tommyt ja jotakin hyvää tšekkiläistä olutta.

“Have patience. Go where you must go, and hope!”

- Gandalf

Rony Sakkara, Historian Lehden arkkimaagi ja ylivelho

Päätoimittaja on kolmannen vuoden historian opiskelija, joka tutkii tällä hetkellä maisemavalokuvia.

Puhis

Moikka moi kaikki patinistit!

Mietin todella kauan, mistä kirjoittaisin tämän kerran puhikseen. Ajattelin, että voisin kirjoitella tulevasta syksystä Patinan toiminnan näkökulmasta tai poikkeusajan toiminnasta. Yhtenä ajatukseksi oli myös kirjoittaa jostain lehden teemaan liittyvästä aiheesta, mutta kerta nyt kyseessä on poikkeuksellisesti Supermegahile (!!!), niin vain taivas on rajana! Päädyin valitsemaan lopulta omaa sydäntäni lähellä olevaan asiaan eli omaan jaksamiseen ja omaa mielenrenteytystä huolehtimiseen. Eli tässä puhiksen viisi vinkkiä siihen, miten saat arjen rullaamaan poikkeustilan aikana ja muistat pitää huolta itsestäsi jälleen uuden lukuvuoden alussa:

1. Hanki itsellesi kalenteri. Sen ei tarvitse olla hieno (itse kyllä olen sen verran visuaalinen ihminen, että kivannäköinen ulkonäkö tekee kalenterin käyttämisestä paljon mieltäisempää) ja esimerkiksi Treyn toimistolta saat haettua lukuvuosikalenterin täysin ilmaiseksi. Mikäli paperikalenteri ei ole sinun juttusi, niin voit myös hyödyntää jo puhelimestasi/läppäristäsi valmiiksi löytyvää kalenteria. Itse tykkään koristella omaa kalenteriani tarroilla, leimoilla, washiteipeillä jne. joten sähköinen kalenteri ei itselläni toimi, mutta kannattaa valita sellainen vaihtoehto, jota itse tykkäät käyttää!

Pro tip: Kalenterin sisäinen värikoodaaminen eri tapahtumien kanssa (esim. luennot vihreällä ja urheilu sinisellä) auttaa hahmotamaan paremmin nopealla vilkaisulla päivän agenda.

2. Pyri heräämään ja menemään nukkumaan joka päivä suhteellisen samoihin aikoihin. Tämä on ehkä näin poikkeustilanteessa yksi

hankalimmista asioista! Kotona tuppaa helposti jumahtamaan Netflixin tai koneen ääreen yön pikkutunneille asti, mutta pidemmällä aikavälillä oma jaksaminen kärsii uniaikojen jojoilusta. Koska poikkeusaikana ei pääse yliopistolle opiskelemaan, on hyvä luoda kotona tapahtuvasta opiskelusta rutiini ja pyrkiä noudattamaan sitä parhaan mukaan. Säännöllisillä uniajoilla varmistat myös, että saat tarpeeksi lepoa opiskelun ohessa, etkä kuormitu liikaa (tämä on tärkeää myös normaaleissa olosuhteissa eikä vain poikkeustilan aikana!).

3. Urheile. Voin kuvitella, että toisille tämä on itsestäänselvyys ja toiset vain sivuuttavat tämän neuvon. Muista kuitenkin liikunnan tärkeys! Mikäli joudut olemaan suurimman osan päivästäsi kotona, vähentyy saamasi hyötyliikunnan määrä huomattavasti. Tästä syystä on tärkeää, että pyhität osan viikostasi liikunnan harrastamiseen. Atalpa on avannut ovensa kesän jälkeen, mutta mikäli et halua mennä sinne tässä tilanteessa, löytyy Tampereelta ihan huippuja ulkourheilumahdollisuuksia! Ratinan sillan alta löytyy iso ulkokuntosali ja Ranta-Tampellan ulkoreitin varrelta löytyy pieni kiipeilyseinä. Meillä on täällä Tampereella kaikenlaisia kivoja erilaisia aktiviteetteja, joten ei kun vaan tutustumaan!

4. Pyhitä kotonasi yksi alue pelkästään opiskelulle. Itse istun työpöytäni ääressä vain, kun teen opintoihin (tai hallitusasioihin) liittyviä asioita. Tällöin vältän puhelimen katsomista ja jätänkin sen yleensä muualle hommien ajaksi. Mikäli sinulla ei ole erillistä työpöytää, niin tee johonkin pieni alue, jossa pyrit olemaan vain työskentelyn aikana. Näin saat omat aivosi yhdistämään

kyseisessä paikassa olemisen opiskeluun ja jonkin ajan kuluttua opiskelu kotona tuntuu jo hieman luontevammalta.

Pro tip: Jos et pysty tehdä erillistä aluetta vain opiskelua varten, valitse jokin vaatekappale tai asuste, jota käytät vain opiskellessasi. Voit tietysti hyödyntää tätä myös, vaikka sinulla olisikin opiskelulle oma alue kotonasi. Tämä keino auttaa aivoja yhdistämään opiskelun kyseisen asusteen/vaatekappaleen pitämiseen, jolloin opiskelu muuttuu samalla tavalla hieman luontevammaksi. Itse pidän opiskellessani hainhammasklipsillä hiuksia kiinni!

5. Muista jättää aikaa vapaa-ajalle. Vaikka opiskeluiden eteneminen on tärkeää, niin oma jaksaminen ja hyvinvointi on tärkeämpää. Tärkeintä onkin löytää tasapaino opintojen ja vapaa-ajan välillä. Varaa kalenterista tarpeeksi aikaa muihin kuin opiskelujuttuihin. Hyvä vinkki on yrittää noudattaa 8-8-8 -sääntöä, eli 8 tuntia unta, 8 tuntia töitä (tässä tilanteessa opiskelua) ja 8 tuntia vapaa-aikaa. Näin pystyt etenemään opinnoissasi, muttet kuormita itseäsi liikaa. Mikäli olet opintojen ohessa töissä, niin yritä varata ainakin yksi päivä viikossa pelkkään leppämiseen. Näin saat ladattua akkuja ja jaksat taas seuraavalla viikolla!

Tässä minun vinkkini siihen, miten arjen saa rullaamaan omaa jaksamista unohtamatta! Muista myös jutella kavereiden kanssa ja mikäli tilanne menee oman jaksamisen kanssa niin pahaksi, muista hakea apua ammattilaiselta esimerkiksi YTHS:n kautta.

Pidetään itsestämme ja toisistamme huolta!

Jenna Kajander

Puheenjohtaja

Toinenkin puhis!

Matti tietää kaiken, mutta kuka tietää Matista kaiken? No Mattihan se on vastaus tähänkin. Siksi puheenjohtajan puhis onkin tällä kertaa katsaus mattitietouteen, mattiuteen ja siihen mitä kaikkea Matti tietää. Esitin hänelle kymmenen kysymyksen patterin ja hän suuressa viisaudessaan antoi meille tiedon murusia. Tämä puhis on se juttu jos haluat tietää Matista lisää.

Matti makoili yläkuppilan sohvilla niin lopoisan ja raukea oloisesti, että sellaiseen asentoon ei ole mahdollista rojahtaa, vaan sohva pitää muotoilla siihen ympärille. Häiritsin kuitenkin hänen majesteetillista rauhaansa aloittaaksemme aiemmin sovitun haastattelun Hileeseen. Matti nostikin punaisen pipon silmiltään, vinkasi vekkulimaisesti ja muistutti enemmän Suursmurffia kuin muistinkaan.

Juho: Ensimmäinen kysymys. Kuka on maailman kovin tyyppi?

Matti: No Mel Gibsonhan se on. Mä tykkään sen leffoista. En ota kantaa sen jätkän antisemitismiin tosin. Se opetti myös mut ajaa partaa.

J. Ihan kädestä pitäen vessassa lapsena?

M. Ihan leffoista opin. Onks sulla räkää kädessä? Matti nauroi.

J. Itteasiassa verta. Mistä lie tullut, onkohan omaa? Mutta eteenpäin, mikä on Gibsonin paras leffa?

M. Mad Max 2 elikkäs Road warrior. Ihan paras leffa. Uusin leffa on hyvä mut siinä ei oo Gibsonia. Onko se ees Mad Max?

J. Niin se on kyl vähän sivurooli Maxille ja Furiosa on päähahmo. Mut se kertoo samasta maailmasta niin se on helppo ymmärtää, kun Maxin tiputtaa sinne.

M. Hmm ihan totta.

J. Kolmas kyssäri. Millä nimellä kutsut vääntyneitä röökejä?

M. Täh? Vääntyneiksi röökeiksi kai? En mä tiedä.

J. Tiesitkö että vääntyneitä röökejä kutsutaan usein gibsonieiksi, sen mukaan mitä enemmän tuhannen joikelissa olevia röökejä Tappavan aseeseen Gibson veti aina taskuistaan.

M. Haha tätä en tiennyt. Otan käyttöön.

J. Neljäs kyssäri. Mikä on paras Tappava ase?

M. Hömm se missä oli Murtaughin pöntön alla pommi. Kakkonen se oli? Siitä on liian kauan kun viimeksi katoitin ne.

J. Hmm niin kakkosessa oli teema-
na Apartheid. Sopii Gibsonille toi teema mut roolit meni päinvastoin. Viides kyssäri. Ootko nähnyt Tappava ase parodian Ladattu ase?

M. En oo.

J. Njoo ei kannatakaan. Kuudes. Mitä mieltä oot Braveheartin historiallisuudesta.

M. En mitään mut tykkäsin leffasta. Tyypit oli kovin bodannu keskiaikaisiks körmyiksi. Sit tykkäsin kohtauksessa missä huudettiin FREEEEEDOOOOOOM!

J. Seitsemäs kysymys. Jos Mel Gibson ei tekis leffoja, mitä sen pitäis tehdä?

M. No ei ainakaan ottaa kantaa mihinkään poliittiseen. Siinä on kyllä sellasta häiriintyneen yläasteen liikunnanmaikan vibaaa. Sellanen se olis.

”Oho sehän on ollut Pocahontasissakin, John Smithinä vielä”.

Matti huudahti. Kiva nähdä kun mestari oppii myös uusia asioita. Tulee lämmin ja pörröinen olo että ehkä mekin vielä jonain päivänä nousemme Matin tasolle. Eteenpäin.

J. Kasi. Pitäiskö keksiä joku Mel Gibson vitsi?

M. En mä tiedä yhtään. Ootas kun etin yhen... Äääääh nää on tosi huonoja.

J. Jos mää keksin ja laitan sun nimiin?

M. Joo mut älä mitään antisemitististä.

J. M. Miksi Mel tykkää Mark Knopflerista?

~~M.~~ *J.* No?

J. M. Knopfler tykkää rämpytellä Gibsonia.

J. Ei kovin viihdyttävää. Yhdeksäs kysymys. Jos Mel Gibson ajaisi formulaa. Missä tallissa hän ajaisi?

M. Ääh Maxilla (Hurrilla) olisi varmasti tähän vastaus. Ömm eiks niit oo se australialainen. Eiku hei se ajais omalla V8 rassillaan. Tallin nimi olis Thunderdome ja päällikönä olis Tina Turner.

J. Ei paha. Vika kysmäri. Kuka on sun lempinäyttelijä?

M. Jake Gyllenhaal. Sillä on ihanat silmät.

J. Kiitos haastattelusta Matti.

M. Kiitos kiitos.

Tukka- ja arkijumalamme Matti

Emerituspuheenjohtaja

Vilin-Vaellus-Vinkit

Heipä hei ja tervetuloa lukemaan pienehköt arvostelut kiertämistäni vaelluskohteista. Arvostelut perustuvat omiin kokemuksiin ja mielipiteisiin, tavoitteen antaa kiinnostuneille pari matkavinkkiä reissua suunnitellessa. Tällä kertaa suurennuslasin alle pääsevät Ruovedeltä löytyvä Helvetinjärven kansallispuisto sekä Kivijärven kunnassa sijaitseva Salamajärven kansallispuisto. Luvassa kivaa siis vähän lähempää sekä hieman kauempaa.

Helvetinjärven kansallispuisto

Helvetinjärven kansallispuistoon ei ole Tampereelta kuin hieman yli tunnin ajomatka. Helvetinjärvi on osa Pirkan taivalta, 300 km kulkevaa ulkoilureitistöä Riuttaskorven eteläosissa yhdistäen alueen Helvetinjärven ja Seitsemisen kansallispuistoihin. Tällä kertaa matka jäi hieman tuosta Pirkan taipaleen 300 km:stä ja matkaa kertyi karvan verran yli 18km.

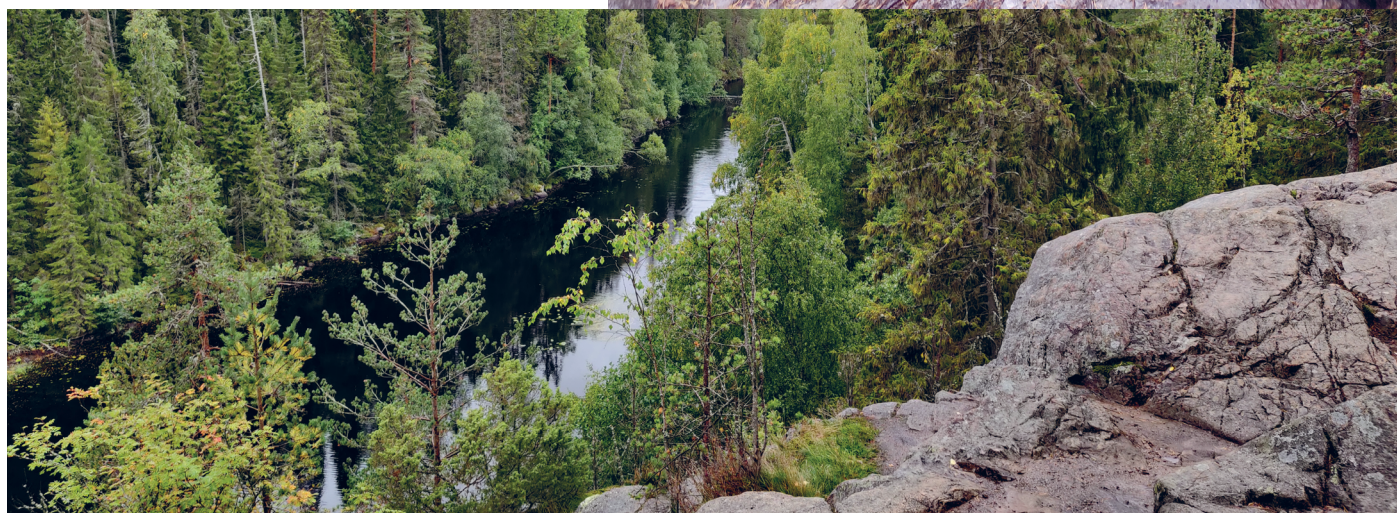
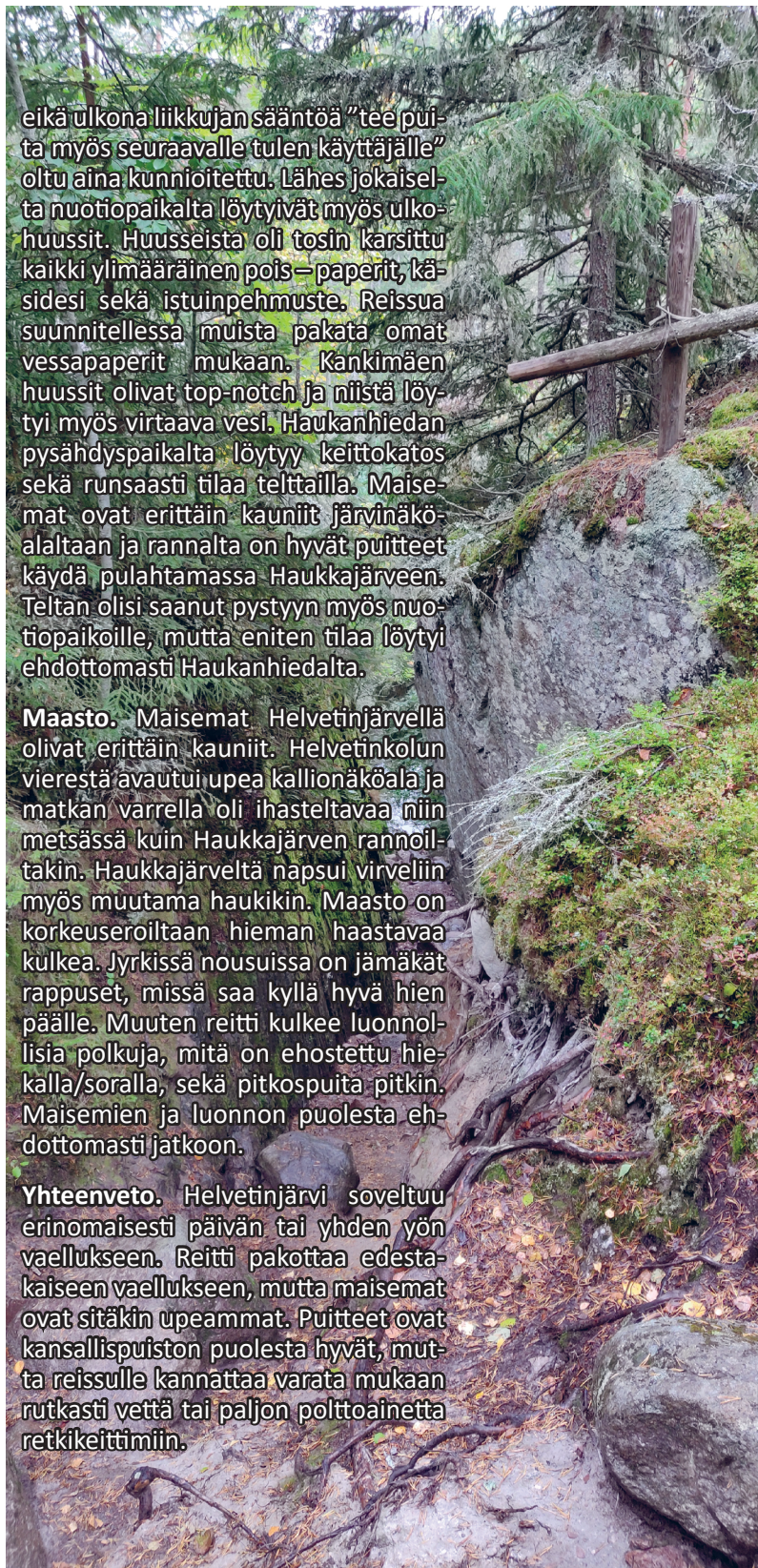
Reitti. Parkkipaikan kanssa pystyi soveltamaan Haukanhiedan ja Kankimäen väliltä. Päädyimme Kankimäkeen, missä päästiin kulkemaan ”Helvetinporteista” sisään. Pidän itse rinkelamaisista kierroksista enemmän kuin edestakaisesta matkasta. Tällöin ei joudu kulkemaan samaa reittiä takaisin vaan voi ihastella koko matkan uusia maisemia. Valitettavasti Helvetinjärvellä tällaiseen kierrokseen oli mahdollisuus ainoastaan ”Helvetistä itään” kierroksella, mikä on noin 4 km pyrähdys Kankimäestä Helvetinkolulle, eli sille railolle kallioiden välissä mitä yleisesti paikanpäälle lähdetään katsomaan. Tämän takia matka kulki edestakaisin Kankimäestä yöpymiskohteeseemme Haukanhiedalle ja takaisin. Tästä pienoinen miinus omaan kirjanpitooni.

Järjestelyt. Matkan varrella on kaksi vesipistettä, yksi kummallakin lähtöpaikalla. Hyvä määrä noin 10km matkalle. Haukanhiedan vesipiste tosin ei täyttänyt hyvän talousveden kriteerejä ja vettä joutui keittämään ennen käyttöä. Nuotiopaikkoja oli matkallamme kolme ja yksi lisää olisi löytynyt vielä Haukanhiedalta jatkettaessa pari kilometriä etelään. Siisteys nuotiopaikoilla oli erittäin hyvällä mallilla, mutta paikoin puista oli hieman pulaa,

eikä ulkona liikkujan sääntöä ”tee puita myös seuraavalle tulen käyttäjälle” oltu aina kunnioitettu. Lähes jokaiselta nuotiopaikalta löytyivät myös ulko-huussit. Huusseista oli tosin karsittu kaikki ylimääräinen pois – paperit, käsidesi sekä istuinpehmuste. Reissua suunnitellessa muista pakata omat vessapaperit mukaan. Kankimäen huussit olivat top-notch ja niistä löytyi myös virtaava vesi. Haukanhiedan pysähdyspaikalta löytyy keittokatos sekä runsaasti tilaa teltailla. Maisemat ovat erittäin kauniit järvinäköalaltaan ja rannalta on hyvät puitteet käydä pulahtamassa Haukkajärveen. Teltan olisi saanut pystyyn myös nuotiopaikoille, mutta eniten tilaa löytyi ehdottomasti Haukanhiedalta.

Maasto. Maisemat Helvetinjärvellä olivat erittäin kauniit. Helvetinkolun vierestä avautui upea kallionäköala ja matkan varrella oli ihasteltavaa niin metsässä kuin Haukkajärven rannoiltakin. Haukkajärveltä napsui virveliä myös muutama haukikin. Maasto on korkeuseroiltaan hieman haastavaa kulkea. Jyrkissä nousuissa on jämähät rappuset, missä saa kyllä hyvä hien päälle. Muuten reitti kulkee luonnollisia polkuja, mitä on ehostettu hiekalla/soralla, sekä pitkospuita pitkin. Maisemien ja luonnon puolesta ehdottomasti jatkokoon.

Yhteenveto. Helvetinjärvi soveltuu erinomaisesti päivän tai yhden yön vaellukseen. Reitti pakottaa edestakaiseen vaellukseen, mutta maisemat ovat sitäkin upeammat. Puitteet ovat kansallispuiston puolesta hyvät, mutta reissulle kannattaa varata mukaan rutkasti vettä tai paljon polttoainetta retkikeittiöihin.

Salamajärven kansallispuisto

Salamajärven kansallispuisto on Pohjois-Pohjanmaalla Kivijärven kunnassa sijaitseva retkeilykohde ja sinne on Tampereelta ajomatkaa kolme ja puoli tuntia. Tulvien takia peruuntuneen alkukesän Karhunkierroksen sijasta matka suuntautui Salamajärvelle ja reitiksi valikoitui Hirvaan kierros, jonka kiertämiseen kilometrejä kertyi reilut 65. Salamajärvi on myös osa Peuran polkua, 115 km pitkää Pohjois-Pohjanmaalla ja Keski-Suomen Suomenselän vedenjakajaseudulla kulkevaa ulkoilureittiä.

Reitti. Parkkipaikkoja Salamajärvellä on tarjolla useampi kappale, joista viisina miehinä päätimme suunnata kaikista pienimmälle Nylkylahteen. Tiet Nylkylahteen olivat hieman huonossa kunnossa ja citymaasturimme oli paikoin vaarassa ottaa pohjasta kiinni. Suosittelemme parkkipaikaksi joko Koirasalmia tai Sysilampea. Salamajärvellä on mahdollisuus valita reitti lyhyiden viiden-seitsemän kilometrin lenkeistä aina Hirvaan kierrokseen asti. Väliin mahtuu myös Vaatimen kierros, matkaltaan 18km.

Järjestelyt. Vesipisteitä mahtui reissun varrelle monia, pumpattavista kaivoista luonnon omiin lähteisiin, ja niistä peräti kaikki taisivat olla juomakelpoisia. Nuotiopaikkoja oli niitäkin runsaasti ja ne olivat pääosin siistejä. Mainittakoon tässä kohtaa Nielujärven laavu, missä roskia oli kasaksi asti. Lähes kaikilta nuotiopaikoilta löytyy myös istuinpehmusteiset ulkoahuussit. Nuotiopaikoilla on usein löydettävissä

sä keittokatos, mikä helpottaa kokkaamista myös tuulisella ja sateisella säällä. Telttapaikoilla oli paikoin monia eränkävijöitä, mutta tilaa oli aina riittävästi. Matkan varrella löytyy myös kolme kappaletta autiotupia. Tuvat ovat siistejä ja yöpymiskelvollisia, mutta kesällä aikamoisia hyttyspesiä sillä kaksi kolmesta tuvasta sijaitsee metsän keskellä. Matkan ehdoton kohokohta oli kuitenkin Valvatin autiotuvan viereinen erämaasauna, jonka lölyt antoivat loppureissulle rutkasti lisää puhtia. Isosti jatkoon!

Maasto. Hirvaan kierros kulkee reilu puolet matkastaan kansallispuiston ulkopuolella, ja matkaa korostivat hakkuualueet sekä monet ryteiköt, eikä maisemat olleet kovinkaan imartelevia. Pysähdyspaikat sijoittuivat kuitenkin pääosin järvien rantaan ja maisemat niissä olivat hienot. Maastoa vallitsivat kivikkoiset pirunpellot sekä pitkospuiden halkomat suot. Pitkospuiden välillä oli paljonkin eroa. Paikoin ne olivat vastauusitut ja erinomaiset kävellä, mutta paikoin pitkos-

puilla oli ikää reilusti yli kymmenen vuotta ja ne irtoilivat liitoksistaan. Maastoon on myös Kauluksen kohdille koitettu tehdä ilmeisesti pyöräilykelpoista reittiä, mikä paikoin rikkoi luontotunnelmaa. Reitti oli paikoin erittäin kivikkoista ja haastavaa mikä sai tietyt etapit tuntumaan tuplasti pidemmiltä.

Yhteenveto. Salamajärvi on monien reittiensä vuoksi soveltuva kohde niin yhden kuin useammankin päivän reissuille. Puitteidensa puolesta Hirvaan kierrosta oli mukava kiertää, mutta hakkuumaisemien ja huonohkojen pitkospuiden takia se ei sijoitu uudelleen kierrettävien kohteiden listallani kovinkaan korkealle. Matkaan mahtui kuitenkin useita positiivisia kokemuksia maisemineen ja eräsaunoineen. Päällimmäinen fiilis matkasta oli kuitenkin positiivinen, eli kannatti lähteä tännekin.

Vili Riuttanen

Carlos muuttaa Suomeen I

Suomesta oli tullut 2000-luvulla eräänlainen metallimusiikin Mekka. Myyttinen pohjoinen kaukoma, jossa heavy- ja metalliyhtyeet voivat paksusti ja soittavat automaattisesti synkillä iskusävelmillä itsensä koko maailman mittakaavassa suoraan mustanpuhuvan metallikansan sydämeen.

Meksikolainen Carlos Sandels Melasquéz oli päättänyt lähteä tavoittelemaan rokkiunelmaansa, ja sen edessä oli tuntunut johdonmukaiselta muuttaa Suomeen. Pikaisen käännösohjelman avustuksella tehdyn tutkielman jälkeen taiteilijanimeksi oli valikoitunut omaa nimeään mukaileva, suomalaisen korvaan pomminvarmasti pahaenteiseltä kuulostava Carlos Saatana.

Maantiedossa Carlos sen sijaan ei ollut aivan yhtä etevä. Halpojen asuinkustannusten perusteella asuinpaikaksi valittu Itä-Aure osoittautui kohtalaisen haastavaksi paikaksi löytää soitto-kumppaneita. Niinpä mies muutti lopulta pääkaupunkiseudulle, missä Carlos Saatanan toimesta perustettiin yhtye nimeltään Enthroned Northern Napalmforest.

Nykyään Carlos asuu hippikommuunissa Helsingin Pukinmäessä, keittelee kiljua ja haaveilee talvisin Meksikon lämmöstä. Sekä kesäisin.

Ronnie James Potkukelkka

Kuntosalimies I

Kuntosalin sisälämpötila oli tuona päivänä jokseenkin alhainen, vaivaiset viisitoista astetta. Lämmityslaitteisiin aamulla tullutta vikaa ei ollut ehditty korjaamaan vielä siihen mennessä, kun Jorma Rikhard Ylä-Maakala saapui paikalle. Kävellessään verkkaan kuntopyöräristön ohi kohti penkkipunnerrusaluetta, kivikasvoinen Jorma mutisi huuliensa välistä:

"Homot lämmittelee..."

Penkkipunnerruspaikalle saavuttuaan Jorma havaitsi kaikkien penkkien olevan varattuina. Hän valitsi näistä kohteekseen penkin, jolla harjoitteli salin isoin tyyppi. Jorma meni miehen eteen, ja alkoi tuijottaa tätä veistetyt kasvot entisestään kiristyen. Jorma murisi ja juuri ennen kuin vaahto alkoi valua suupielistään, penkillä istunut mies ymmärsi jättää treeninsä kesken ja poistua paikalta.

Välittömästi tämän jälkeen Jorma latoi rautaa tankoon kahdensadankymmenen kilon edestä. Levypainoja asetellessaan Jorma toisteli kovaan ääneen muinaissuomalaisten jumalten nimiä, ja viimeisen levyn tankoon asetettuaan repi hihattoman paitansa riekaleiksi.

Jorma punnersi näillä painoilla yhden raivoisan kolmen toiston sarjan, minkä jälkeen juoksi pakkasessa paidatta suoraan kotiin ja paritteli äänekkäästi kuvankauniin vaimonsa kanssa heti tuulikaapissa.

Ronnie James Potkukelkka

LIITY MEIHIN
WWW.SPECIA.FI

Hisson opiskelija!

Tarvitsetko sparrausta työnhakuun tai tietoa humanistien sijoittumisesta työelämään? Liity ammattijärjestöön jo opiskeluaikana, niin pääset kehittämään osaamistasi, saat ympärillesi verkoston ja turvan työelämän kiemuroihin!

Tutustu kaikkiin palveluihin:

specia.fi

Asiantuntijat ja esihenkilöt ry

Sankarimetallin ylistys

Into the fires of forever we will fly through the heavens

With the power of the universe we stand strong together

Through the force of power, it will soon reach the hour

For victory we ride, fury of the storm

DragonForce - Fury of the Storm

Power metal, enemmän tai vähemmän neutraalisti ”sankarihevi”, alatyylisesti ”kikkelihevi.” Keijukaisista, haltioista ja lohikäärmeistä laulaminen kuuluu ainakin tämän alagenren kautta hyvin tiiviisti metallimusiikkiin. Lyrriikoiden puolesta trendin aloitti muun muassa yhtyeissä Elf, Rainbow, Black Sabbath ja Dio vaikuttanut Ronnie James Dio, joka ikään kuin keksi laulaa mytologisista ja maagisista aiheista joskus kauan sitten 1970-luvulla. Lyrriikan tueksi Saksassa 1980-luvulla keksittiin yhdistää nopea tempo perinteisempään heavy metal -musiikkiin (kiitos Helloween, Running Wild ja Blind Guardian) ja näin syntyi genrenä power metal, jonka sittemmin ovat ottaneet omakseen muun

muassa niinkin kaukaiset maat kuin Ruotsi ja Suomi.

Miksi tällaista p*skaa tehdään?

Niin, eihän kovat jätkät mistään keijukaisista ja kukkasista laula, paitsi laulavat kuitenkin. Ironista kyllä, genren nimi ei mitenkään viittaa musiikin raskauteen vaan kyseessä on monella tapaa metallimusiikkia kevyemmästä päästä, jos kahden bassorummun nopea tykittely ei tunnu liian hyökkäältä.

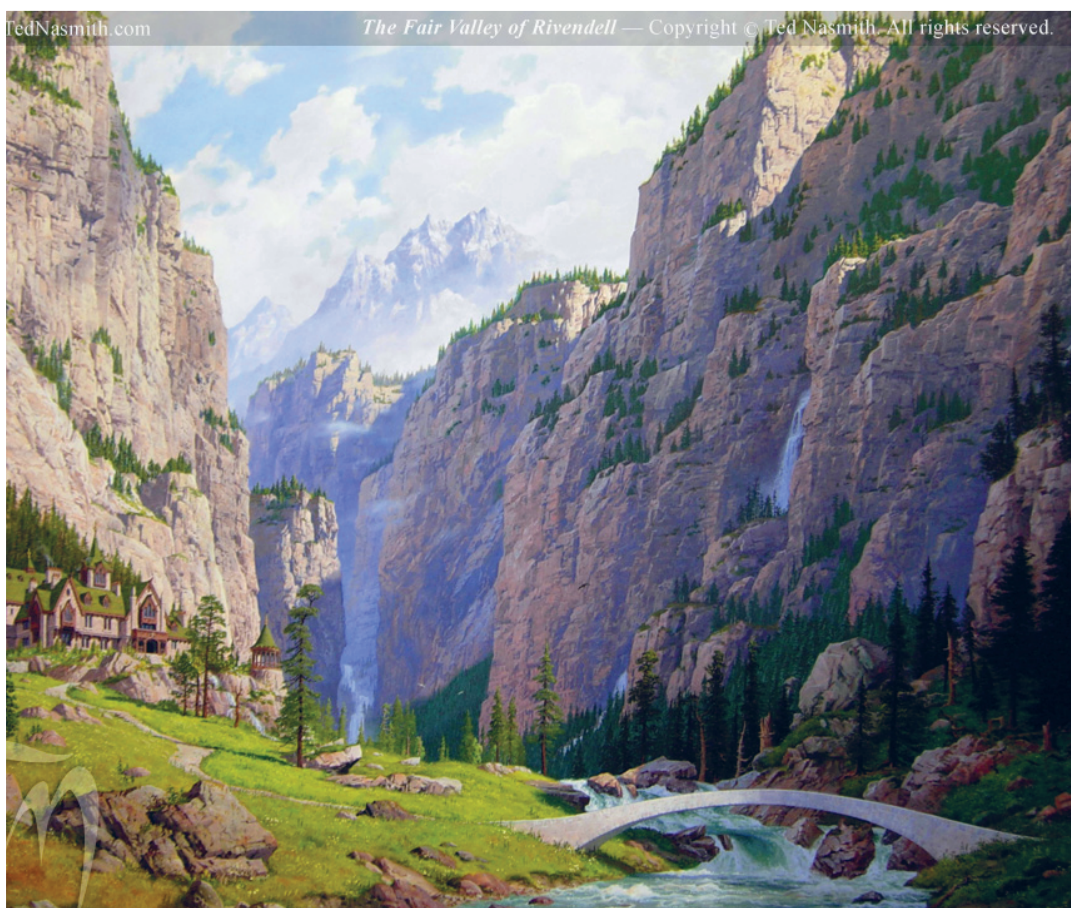
Power metal on hyvä osoitus siitä, että metallimusiikki voi herättää positiivisia tunteita ja tuoda ihmiselle aidosti energiaa. En väitä, etteivätkö extreme metalliin luettavat genret voisi tuoda energiaa, mutta esimerkiksi thrash metalia

kuunneltuani tekee lähinnä mieli rikkoo julkisia paikkoja ja riehua Eduskuntatalon rappusilla, mikä ei tietenkään ole toivottavaa (toim huom: kirjoittaja ei vakavissaan ole toteuttamassa edellä mainittua aktiviteettia, edes kännessä tai läpällä.) Ei joka ikisen metallimusiikin kappaleen tarvitse kertoa ihmisten teurastamisesta, kansanmurhasta ja alistavista yhteiskunnista, kun näitä käsitellään jo niin rapissa, popissa kuin rockissakin ja niissä genreissä, mitä en jaksa erikseen mainita. Metallimusiikki yleisesti on tavallaan saavuttanut pisteen, jossa musiikin raskauteen ja shokeeraavuuteen on totuttu jo liiankin hyvin. Monet yhtyeet etsivät kevyempiä suuntia genren sisältä ja ottavat rohkeasti myös vaikutteita muista, mikä on mielestäni jopa toivottava suunta.

Eipä se örinälaulukaan järkytää enää oikeastaan ketään. Pointti tässä on lähinnä se, että miksi kellään olisi mitään power metallin positiivista ja energistä sanomaa vastaan? Kyse ei ole kuitenkaan mistään Jeesuksen myymisestä puoliväkisin jalka ovenraossa, vaan ihan aikuisten oikeasti hyvistä jutuista. Voima, kunnia, rohkeus, uhraus, ylpeys. Yksilöllisesti joku voisi nähdä näissäkin asioissa negatiivisia puolia, mutta tarkoitukseksi on keskittyä niihin hyviin.

Power metallin lyyriset teemat tarjoavat niin kuulijalle kuin säveltäjälle keinon paeta hetkeksi tai pidemmäksi aikaa tästä maailmasta. Aivan samalla tavalla kuin hyvää kirjaa lukijessa lukija saattaa upoutua lukemaansa maailmaan, voi kuulija matkustaa johonkin muualle pelkästään musiikin välityksellä. Eskapismi voi parhaimmillaan toimia merkittävänä voimavarana ja inspiraationa muuten niin harmaan arjen keskellä, etenkin jos elämä jollakin hetkellä potkii päähän joka suunnasta teräskärkimaihareilla. Sanoituksissa käsiteltävät asiat menevän musiikin sävyttämänä kuulijan adrenaliinin virtaamaan ja parhaimmillaan nostavat ihmisen ylös suosta, vuoren huipulle, tuhansien kilometrien matkan päähän tai ihan mihin vain.

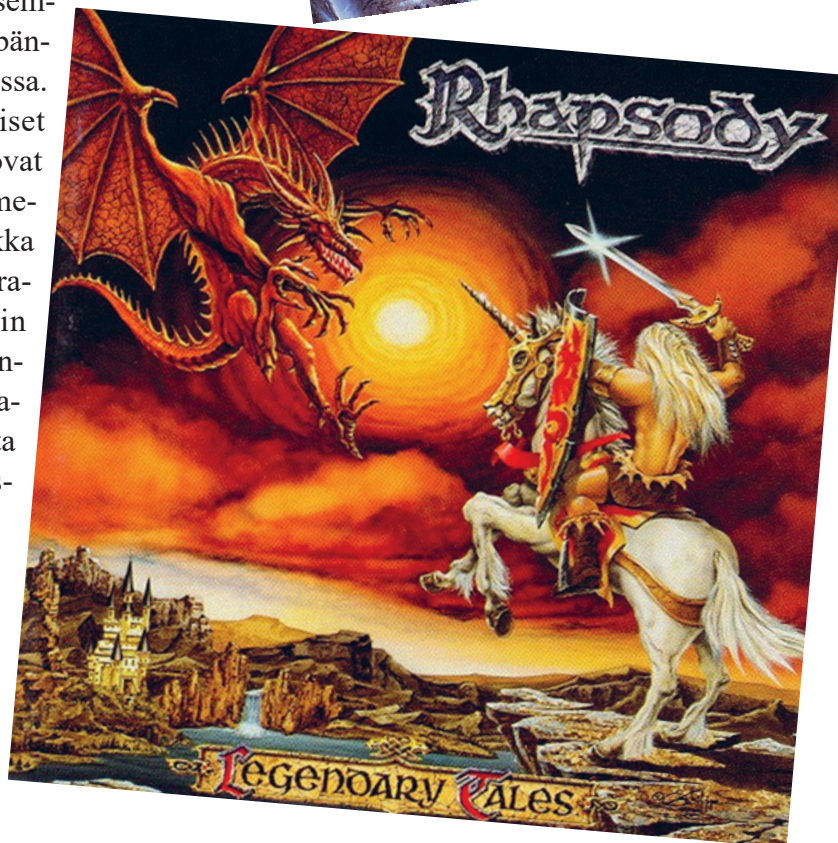
Voimaa moneen lähtöön

Olen edellä puhunut käsiteltävästä genrestä melko yleisellä tasolla, jopa yleistäen. Power metallille voidaan tosiaankin asettaa tietynlainen stereotyyppi, joka perustuu seuraavaan muistilistaan:

1. Mieslaulaja, tenori, jonka ääniala riittää (lähes) pianon kosketinten yläpäähän.
2. Nopea humppakomppi, kaksi (2) bassorumpua paikallinen.
3. 80-luvun koskettimilla soitetut "juustoiset" syntikkamelodiat.
4. Yläkielillä viihtyvä kitaristi, tiluttelija.
5. Lyriikat käsittelevät sodankäyntiä, haltioita ja lohikäärmeitä.

Kuten missä tahansa genressä, eroja tietysti löytyy ja erityisesti eurooppalainen power metal pitää sisällään useiden yhtyeiden erikoisetkin tyyllilliset innovaatiot. Esimerkiksi Blind Guardianin

1990-luvun lopun tuotannossa saavutetaan toisinaan Queenin tasoisia vokaaliharmonioita, jotka ovat oletettavasti toimineet merkittävänä vaikuttajana yhtyeelle. Sinfonisuus ja orkestraalisuus ei sekään ole kovin tavatonta, vaan yllättävän yleistä. Monet yhtyeet, kuten Hammerfall, pitäytyvät silti yksinkertaisemmassa kokoonpanossa ja perinteisemmissä rockbändin soittimissa. Tämänkaltaiset yhtyeet ovat silti varsin melodisia, vaikka melodiat rakennetaankin tällöin lähinnä sähkökitaroiden kautta ja ilman koskettimia.

Power Metal Lyric Generator

VERBS	ADVERBS	PREPOSITIONS	ADJECTIVES	NOUNS	
Galloping	Triumphantly	Through	Snowy	Moonlight	Path
Crying	Quickly	into	Shining	Darkness	Ice
Enlightening	Eternally	above	Glowing	Defendors	Mountain
Darkening	Brightly	beneath	Ancient	Wings	Plains
Fly	Vengefully	beyond	Rising	Light	Hearts
Rise	Courageously	amongst	Crystal	Fields	Stars
Reflects	Defiantly	below	Fantastical	Destiny	Fire
Climb	Gracefully	under	Soulful	Sun	Lands
Burn	Solemnly	in	Aggresive	Heavens	Abyss
Redeem	Viciously	against	Courageous	Souls	
Power	Sorrowfully	within	Defiant	Sunlight	
Guide	Bravely	inside	Bloody	Battle Cry	
Standing	Mysteriously	before	Cloudy	Night	
Blazing	Violently	outside	Graceful	Skies	
Reaching	Frantically		Misty	Dream	
Searching	Wildly		Icy	Clouds	

Lyyristä luovuutta vai nopanheittoa?

Yllä oleva kuva kertoo ytimekkäästi sen, kuinka saada power metal -lyriikoita aikaan hyvin yksinkertaisesti. Laiskakin artisti pystyy poimimaan kokonaisia lauseita kopioiden minkä tahansa rivin ja se kuulostaa mahdollisesti järkevältä tai sitten ei. Nörtein mahdollinen tapa tietysti olisi käyttää kuvan generaattoria tai muuta vastaavaa ja valita lyriikat puhtaasti heittämällä d20-noppaa. Lopputulos olisi luultavasti jotain järjetöntä.

Jos power metal -bändiin kuuluu edes jonkin tasoinen lyyrinen nero, on melkein mikä tahansa lopputulos parempi kuin yllä esitetyt skenaarit. Onhan juustoisissa sankarisanoituksissa oma viehätöksensä (toisille ei), mutta tyyliuunnan

sisällä pystyy silti tekemään niin paljon enemmän. Niin sanotusti alkulähteiltä eli esimerkiksi fantasia-kirjallisuudesta ammentaminen on yleistä, mutta parhaimmillaan lopputulos on tyylin mukainen suuren luovuuden osoitus. Yleensä sanoitusten vakavuus korreloi suoraan sen kanssa, kuinka vakavasti bändi ottaa itsensä. Uskoisin, että power metal vaatii vähintään kevyen kielen poskella -fiiliksen, jotta muusikoilla pysyy järki päässä. Jotkut puolestaan heittävät homman täysin huumorimielellä, mikä on sekin virkistävää seurata. Pelkästään Gloryhammerin kappaleen "Uncorn Invasion of Dundee" nimen lukeminen saa kevyesti naureskemaan. Positiivisuuttahan tämänkin on. Huumorin kautta muistetaan myös esimerkiksi internetissä monen tietoisuuteen levinnyt Dra-

gonForce, joka onnistuu jotenkin ihmeen kaupalla käyttämään sanoituksia "fire" ja "so far away" lähes joka kappaleessa täysin vakavissaan. Saattavat jotkut tämänkin poppoon muistaa legendaarisista livevideoista, joissa bändi sekoilee omien kappaleidensa soittamisessa ja kitaristit kaatuvat lavalla.

Miksi kikkelihevi?

Vaatiihan se nyt aika paljon munaa mennä lavalle laulamaan pokerinaamalla keijukaisista, kukkasista, haltioista, sankareista ja lohikäärmeistä. Tiukoilla nahkahousuilla tai ilman.

Teksti: Rony Sakkara

Kuvituskuvat: Ted Nasmith

Kirjoittajan mielestä 10-vuotiaana (v. 2008) maailman paras bändi oli DragonForce.

Ehkäisyä menneiltä vuosilta

Kokoelmien kätköistä

Armeijoiden ja muiden sotatoimiyhtymien toiminnassa on aina ollut tärkeää huolehtia miehistön terveydestä. Kulkutaudit ja muut vitsaukset häiritsivät myös sotiemme 1939–1944 aikana korusissaan ja muissa majoitteissaan aikaansa viettäviä taistelijoita. Syöpäläisiä karkotettiin savulla ja pakastamisella, majoitteita tuuletettiin ja henkilökohtaista hygieniaa pyrittiin ylläpitämään terveysongelmien vähentämiseksi. Sukupuolitauditkin olivat läsnä, mutta niistä historia on halunnut enemmän vaieta. Niitä vastaan ei voitu taistella pelkällä hyvällä hygienialla, havunneulasilla ja tuulettamisella vaan oli kehitettävä jotakin tehokkaampaa. Syntyi Puolustusvoimien ehkäisyhoitopakkaus, jonka tehokkuudesta ei toki nykytiedoilla voida mennä takuuseen.

Kyseessä oli päivystäjältä saatava pakkaus, joka lomille lähtiessä kulku mukavasti repussa. Pakkauksen kuului vanua, voidetta ja hopea-gelatiinitippoja. Lisäksi pakkauksen operoimiseen vaadit-

tiin tulitikkua tai ominaisuuksiltaan tulitikkua vastaavaa välinettä.

Käyttöohjeet menivät jokseenkin näin:

”Ennen sukupuoliyhteyttä sukupuolieliin voidellaan tarkasti pakkauksessa olevalla voiteella. Sukupuoliyhteyden jälkeen lasketaan virtsa ja sukupuolielimet pestään saippualla ja vedellä. Sen jälkeen kierretään vähän vanua ohuen puutikun esim. tulitikun pään ympäri, niin että saadaan pieni sivellin. Tämä kostutetaan pakkauksessa olevan lääkepullon sisällä ja työnnetään varovasti virtsaputken suusta sisään, ei kuitenkaan syvemmälle kuin 1 cm syvyyteen ja pidetään siellä 5 min. ajan. Sen jälkeen voidaan lääkettä pyyhkiä virtsaputken suusta pois. Lopuksi voidellaan sukupuolieliin uudelleen pakkauksessa olevalla voiteella. Ehkäisyhoitopakkaus on lomalta tai matkalta palattua ehdottomasti heti jätettävä yksikön toimistoon.”

Tarinan mukaan pakkausta ei uskallettu palauttaa päivystäjälle käyttämättömänä, vaan se lähes väistämättä aina avattiin ennen palautusta. Näin luotiin illuusio siitä, että loman aikana olisi niin sanotusti lykästännyt. Äkkiseltään voisi myös ajatella, että tällaisen pakkauksen ehkäisyominaisuudet tuskin täyttäisivät nykypäivän standardeja. Muistakaa siis käyttää kondomia.

Tämä ja moni muu kokoelmien kätköihin jäänyt esine tulee olemaan esillä Museo Militarian 19.11.2020 aukeavassa näyttelyssä ”Kokoelmien kätköistä”.

Henrik Järvinen
Tutkijana Museo Militariassa

Rautanyrkki

kranaatin ensimmäisen
lataaja lataa putkeen
hommaa on niin perkeleesti
kun pitää saada morkulaa ilmaan

pyörillä kulkeva
panssaroitu ajoneuvo
panssarimies sanoisi
ettei tämä mikään vaunu ole

jääkäri taittaa kiväärin perän
ajoneuvoonsa nousee
valmiina taistelemaan ja iskemään
rautanyrkillä vihollisen persee-
seen

reserviläinen

Haikuja, jotka kertovat Mika Häkkisestä

Monzan radalla
tupakkiaski kiittää
hanaa Mika! Ah

Adelaidesta
aamulla uutisen saan
pala kurkussa

Jerez, Espanja
Villeneuve johtaa
vaan eipä enää

Kerppenin mies
iso leuka ja elin
Mika on nähnyt

Benettonilla
ajaa tyrnä teutoni
Mikaa ei huimaa

vappuna bileet
menikö vähän pieleen...?
Sennakin kuoli

Ronnie James Potkukelkka

Arvosteluja eläinkuvituksellisista alkoholijuomista

Eläimet ovat maailmanhistoriassa olleet merkittäviä symboleita. Nykyään niitä voi bongata vaikkapa viini- tai olutpullon etiketistä. Eläinten kuvat alkoholijuomissa ovat toisaalta hassu meemi ja toisaalta auttavat ehkä muistamaan tuhottujen aivosolujen edestä, kun seuraavan kerran alkoholi maistuu, että millä juomalla lähti pää niin sekaisin. Alla arvostelen viinejä/oluita/viskejä, joissa on jokin eläin etiketissä/pakkauksessa.

5. Thr3 Monkeys -valkoviini, tölkki, 8 %, Saksa

Kirjoittajalla ei ole mitään kokemusta tästä mystisestä juomasta, ainoastaan empiirisiä havaintoja, joihin ei liity maistamista. Kyseessä on litran kokoinen tölkkiviini, jossa on apinoiden kuvia. Jee. Tölkkiviinit menevät yleensä uhka vai mahdollisuus -akselilla voimakkaasti uhkapäätyyn ja tässä tuotteessa positiivista on lähinnä hinta, joka on 8,20 euroa. Vaikka litran vetoisuus päihittää tavallisen viinipullon, ei 8 % pistä päätä riittävän sekaisin, jotta apinat alkaisivat naurattaa.

Arvosana: 1/5

4. Highland Bird -viski, pullo, 40 %, Skotlanti

Kyseessä on ns. blendiviski, eikä single malt -viski, joten joku asiantuntija varmasti pahoittaa mielensä tästä. Ehkä myös sen takia että kyseessä on meemi-viski. Kirjoittaja on kuitenkin sitä mieltä, että kyseessä on pakko olla vähintäänkin kelpo tuote, koska design on aivan mahtava (hei, tosi upea kotka!) ja juoman saatavuus on monipuolinen (0,3 l sekä 0,7 l pullo). Kyse on tietysti kunnan skottiviskistä, eli ei mitään jenkipaskaa kuitenkaan. Muistutan myös, että etiketin kotka on hieno. Kirjoittaja on maistellut tätä sekä raakana että kokiksen kanssa, joista jälkimmäinen käyttötapa tarjosi yllättävän miellyttävän makukokemuksen.

Arvosana: 3/5

3. Bird's Tree 2019 -valkoviini, pullo, 10,5 %, Unkari

Tämä on se kuuluisa lintuviini. Ei aivan puulta maistu, vaikka nimi on Linnun Puu. Väitän Alkon kuvauksen johtavan juojaa harhaan nimikkeellä ”lempeä ja makeahko”. Miten niin makeahko? Kyseessä on todella makea viini, joka saa kuiviin valkoviineihin tottuneen voimaan pahoin. Kyllä tätä silti juoda voi, jos sokeriset alkoholijuomat ovat se juttu. Kirjoittajalle ne eivät ole. Pullon designissa on tietysti otettu huomioon juoman nimi ja taiteiltu siihen oikein kiva lintu. Mysteeriksi jää, onko se punatulkku vai haarapääsky. Tuskin jälkimmäinen.

Arvosana: 2/5

2. Gato Negro Chardonnay -valkoviini, hanapakkaus, 13 %, Chile

Maistelun perusteella aika perus valkoviini. 3 litran pönikkä tai virallisemmin hanapakkaus takaa sen, etteivät bileet lopu kesken. Täyttää viinin valinnassa tärkeimmän kriteerin, eli sen, että Alkon kuvauksesta löytyy ”Pirteä ja hedelmäinen”. Ei liian makea, vähän hapokas, juotava. Tämä ei ole kuitenkaan mikä tahansa viini, vaan KISSAVIINI. Niin, The Kissa-viini. Mikä voisi olla sen parempi design pakkaukselle? Kissaolut kyllä kelpaisi.

Arvosana: 3,5/5

1. Velkopopovický Kozel -olut, lasipullo, 4,6 %, Tšekki

Vaaleiden lagereiden kanssa ei voi mennä pieleen, etenkin jos ne ovat tšekkiläistä alkuperää. Velkopopovický Kozel on varsin tasapainoinen tuotos ja maistuu hyvältä lasipullossa. Kyllä tölkkikin kelpaa paremman puutteessa, ei se ole niin justiinsa. Maun tarkempi kuvailu ei ole erityisalaani, joten tyydyn toteamaan, että maistuu hyvältä oluelta. Ei kai näitä ihan turhaan brändätä ”PREMIUM LAGER” -tekstillä ja myydä hintaan 3,57 euroa/0,5 l pullo. Etiketissä esiintyvä vuohi on tavallaan tosi perinteikäs design ja jopa se kertoo oluttuoppi kädessään, että kalja on hyvää.

Arvosana: 4/5

Nahkaa ja niittejä

Mikä on se kaikkein heavyin heavy metal -yhtye? Vastaukseksi voisi esittää aika monta nimeä, mutta ainoa oikea vastaus on Judas Priest. Ihan puhtaasti imagon, ikonisuuden ja edustavuuden vuoksi. Arvostukseni toki kaikille niille muille NWOBHM-liikkeen uranuurtajille, erityisesti Black Sabbathille, joka käytännössä aloitti heavy metal -genren ja Iron Maidenille (kirjoittajan lapsuuden suosikki, jota pystyy estotta kuuntelemaan milloin tahansa edelleen). Keskityn tässä tekstissä kuitenkin vain Judas Priestiin. Tärkeä suunnannäyttävä Judas Priestin visuaaliselle imagolle oli vokalisti Rob Halford, joka toi tiukat nahkahousut ja -liivit keikkalavoille BDSM-henkisten piiskojen ja muiden välineiden kera.

Judas Priest muistetaan ehkä parhaiten 1980-luvun tuotannostaan, mutta on tärkeää huomauttaa, että

yhtye sai alkunsa jo niinkin aikaisin kuin vuonna 1969. Nahkaan pukeutuminen tuli kuvioihin vuoden 1978 albumin *Killing Machine* myötä ja Yhdysvalloissa tämä julkaisu sai varsin sopivan nimen *Hell Bent For Leather*. Rob Halfordin itsensä mukaan aikaisempi ulkoinen imago ei tuntunut hänestä omalta ja siksi siirtyi nahkavaatteiden pariin. Halford tavallaan kohtasi itsensä ja ammensi inspiraatiota seksuaalisuudestaan sekä leather-alakulttuurista.¹ Vaikka hän oli yhä homoseksuaalina kaapissa, oli uusi lavaimago rohkea seksuaalinen itseilmaisu. Yleisö antoi tälle hyvän vastaanoton ja halusi lisää. Nahkavaatteet olivat tulleet jäädäkseen metallimusiikkiin. Halford tuli virallisesti kaapistasta vasta vuonna 1998,² vaikka

¹ Wieder 1998.

² <https://www.mtv.com/news/1429870/rob-halford-discusses-sexuality-publicly-for-the-first-time/>.
Luettu 5.10.2020

olikin tehnyt tiettäväksi mielensäistä maisemaansa muilla tavoin jo vuosikymmeniä.

Rob Halfordin edustama nahkamies-look edustaa voimakkaasti maskuliinista mieskuvaa, joka onnistuneesti vetosi heteromiehistä koostuvaan heavykulttuurin enemmistöön. Satunnaisellakin otannalla voidaan näin vuonna 2020 huomata, kuinka esimerkiksi nahkatakkeja löytyy todella monelta, katsoipa sitten edustavansa heavy metal -alakulttuuria tai ei ja edustipa mitä sukupuolta tahansa. Kirjoittaja myöntää omistavansa nahkakin, muutaman parin maihareita ja kantavansa näitä ylpeydellä. Kiitos Rob Halford.

Seuraavaksi esittelen muutamia Rob Halfordin ikonisia tai muuten mielenkiintoisia vaatekertoja.

Harley-Davidson, nahkahousut, nahkaliivi ja niittivyö ketjuineen. Niittejä näyttäisi löytyvän myös runsaasti liivistä. Piikkejä on runsaasti hyödynnetty sekä saappaissa että nahkarannekkeissa. Moottoripyörään liittyvä estetiikka kertoo biker-kulttuurin vaikutuksista, jolla on tiettyjä yhtäläisyyksiä heavy metal -kulttuuriin.

Myös Judas Priestin tuotannossa prätäkä oli tullut jäädäkseen: ei tarvitse katsoa kuin albumin Painkiller (1990) kansitaidetta ja pohtia vaikutteita vielä reilu vuosikymmen prätäkän Priestin lavalle saapumisen jälkeen.

Halford kuvattuna noin vuonna 1980 kotipihallaan Englannissa. Tässä asukokonaisuudessa mukaan on tullut laulajalle ominainen nahkalätsä, joka on pysynyt näihin päiviin asti enemmän tai vähemmän mukana. Nahkapäähine oli muuallakin rockmusiikin kentällä suosiossa, esimerkiksi sellaisilla hard rock -laulajilla kuin Brian Johnson (AC/DC) ja Klaus Meine (Scorpions), joskin muodoltaan huomattavasti perinteisempi ”pappalätsä”. Halfordin päähine on kontrastina näille vahvan sotilashenkinen ja jopa kokardiksi on päätynyt kotka. Kevyttä flirttailua natsiestetiikan kanssa ehkä?

Tämä toisaalta ei ole yllättävää, kun ottaa biker-alakulttuurin vaikutuksen huomioon, jossa germaanisen kuvaston symbolit, kuten kotka ja rautaristi ovat edustettuina. Metallimusiikissa noin muuten näistä oli innostunut erityisesti Motörhead-yhtyeen nokkamies Lemmy Kilmister (1945-2015).

Halfordin asu tässä on aurinkolaseineen ja bootseineen voimakkaasti biker-henkinen ja niittejäkin on tällä kertaa vähemmän. Yksinkertainen ja puhdas tyyli, joka on samalla ajaton. Bändikin on edustettuna logollaan herran paidassa. Jos tunnetun bändin jäsen pitää lavalla päällään bändipaitaa, on se mielenkiintoisella tavalla joko oman bändin paita tai jonkin muun bändin paita, josta kantaja todennäköisesti itse pitää.

Vanhemmille metalliyhtyeille, kuten Iron Maidenille ja tietysti Judas Priestille tärkeämpää oli varmasti luoda omaa brändiä vahvistamalla tunnettavuutta logon kautta. Markkinoinnin musiikissa vei kaikkein pisimmälle hard rock -yhtye KISS, mutta se on tarina erikseen.

Uskoisitko, että tässä kuvassa on sama henkilö kuin kahdessa aiemmassa? Kuvassa Halford on selvästi rennompi asukokonaisuus yllään ja se voidaan kädessä pidetystä Killing Machine -albumista ajoittaa aikaisintaan vuoteen 1978. Erään kuvatekstin mukaan otos on 23. heinäkuuta 1979.¹ Pidempi hiusmallikaan ei ole vielä vaihtunut lyhyeen ja sittemmin kaljuun, jota mies pitää nykyäänkin.

On muuten vaikea sanoa, olisiko Halford lähtenyt keikkailemaan tässä asukokonaisuudessa, vai viettäkö tässä lähinnä vapaa-aikaa. Tämä ei tietenkään poista sitä, etteikö asukokonaisuus olisi jollakin tasolla esteettisesti miellyttävä.

¹ <https://www.gettyimages.fi/detail/news-photo/rob-halford-member-of-heavy-metal-rock-group-judas-priest-news-photo/593159596>. Luettu 5.10.2020.

Tässä on sporttisempi kuva Halfordista, todennäköisesti 1980-luvun alusta. Päällä on rennosti verryttelyasu ja jalassa tennarit. Harley-Davidsonin sijaan alla on polkupyörä. En olisi koskaan uskonut löytäväni yleensä nahkaan verhoutuvasta miehestä tällaista kuvaa, varsinkaan 80-luvulta. Kyseessä on kuitenkin hyvä osoitus siitä, että maailmanluokan muusikotkin ovat ihmisiä ja heillä tosiaankin on elämä konserttilavojen ulkopuolella.

Polkupyörällä kulkeminen paikasta A paikkaan B on kieltämättä fiksua. En usko, että lyhyitä matkoja on tarpeellista päristellä moottoripyörällä, jos polkupyörä löytyy ja sillä ajamisesta nauttii. Ainakin Halfordin ilme näyttää muikealta ja hyvinvoivalta.

Kuva Judas Priestin konsertista elokuussa 1980. Taustalla esiintyvät muuten basisti Ian Hill (vas.) ja kitaristi Glenn Tipton. Halford itse rokkaa tavalliseen tapaansa nahkavaatteita kuvien 1 ja 2 hengessä. Moottoripyöräkin on kuvassa hyvin edustettuna, kun sillä ajetaan (ainakin poseerataan) osana lavashow'ta.

Mielenkiintoisena elementtinä tässä on mukana kulkeva nahkainen piiska, tässä kuvattuna laulajan suussa. Halford kantoi toisinaan mukanaan piiskoja, keppejä ja sauvoja rekvisiittana ja toisaalta osana asukokonaisuuttaan. S/M on näissä välineissä vahvana vaikuttajana, näin on herra itsekkin haastattelussa sanonut.¹

¹ Wieder 1998.

Jos minun pitäisi esitellä heavy metal -musiikkia sitä kuuntelemattomalle henkilölle, ohjaisin epäilemättä kuulijan tämän albumin pariin. Sekä esteettisesti että musiikillisesti Painkiller edustaa melko tarkkaan sitä, mitä moni metallimusiikista ylipäättään ajattelee. Nahkaa, niittejä, nopeita prätkeä. Raakaa voimaa, rohkeutta. Nahkaan pukeutumiselle ja siihen liittyvälle asenteelle on omistettu oma kappalekin: *Leather Rebel*.

Teksti: Rony Sakkara

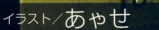
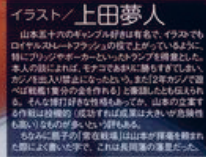
Kuvat: Ross Halfin, Birmingham Post and Mail Archive (kuva 3)

Lähteet ja kirjallisuus:

Wieder, Judy. "Rob Halford", The Advocate, Issue 759 (1998), 56–69.

<https://www.gettyimages.fi/detail/news-photo/rob-halford-member-of-heavy-metal-rock-group-judas-priest-news-photo/593159596>. Viitattu 5.10.2020.

<https://www.mtv.com/news/1429870/rob-halford-discusses-sexuality-publicly-for-the-first-time/>. Viitattu 5.10.2020.

二武志

磨かれたヘルメットに乘馬には象牙製グリップの拳銃、級章を付けクラクションの音に乘って前線を駆け回り、歴史好きで自分を古代カルマと名付けたりと信じていたり、と名付けたらしている。さらにはスヤソ連に対しても過激な兵士を殴ったりと、とクラクターの持った

イラスト／IXV

太平洋戦争緒戦のフィリピン脱出はマッカーサーの人生最大の汚点となった。そのため、もともと米軍の対日反攻戦略にはなかったフィリピンへの反攻を強硬に主張、これを実現させている。ただ、フィリピン反攻には敗北の汚名をそそぐだけでなく、マッカーサーが持っていたフィリピンの利権を回復する意図もあったとされる。

イラストは輸送船から降りて、レイテ湾を徒歩で上陸するマッカーサー。口にくわえているのはトレードマークのコーンパイプで、今では彼の愛用した丈の高いコーンパイプが「マッカーサータイプ」と呼ばれている。

Humanistin animewaifut

Vasen sivu, ylävasen: Yamamoto

Vasen sivu, alavasen: Eisenhower

Vasen sivu, yläoikea: Mannerheim

Vasen sivu, alaoikea: Natalia

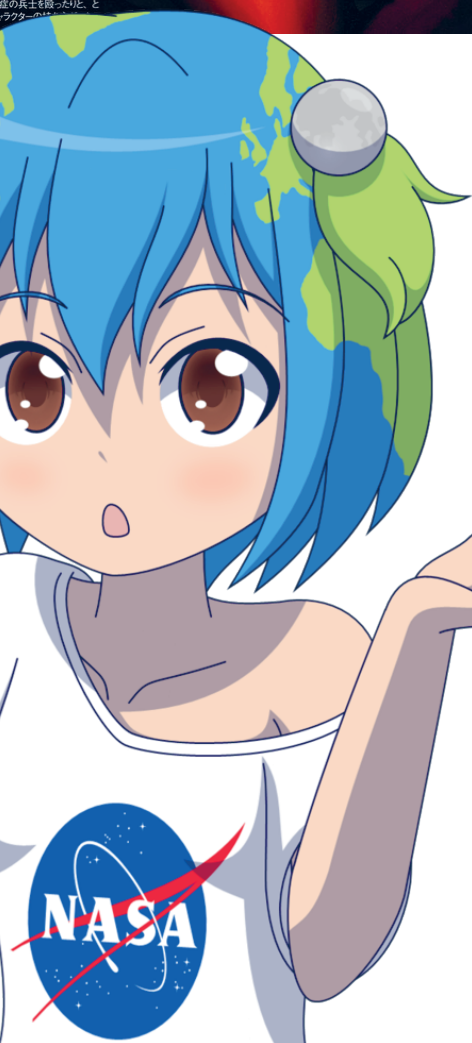
Oikea sivu, ylävasen: Patton

Oikea sivu, alavasen: Earth-chan

Oikea sivu, yläoikea: MacArthur

Oikea sivu, keskellä: Guderian

Oikea sivu, alaoikea: Wikipe-tan

Areena 5 – suomalaisen pelisuunnittelun kuolematon klassikko

Teksti ja haastattelu:
Juho Aarikka

Suomalainen pelikulttuuri on äärettömän kiehtova. Niin moni hassutteluprojekti on paisunut ajan saatossa suuremmaksi ilmiöksi tai pelisukupolvia¹ yhdistäväksi klassikoksi. Näin on käynyt myös Suomen pelimuseosta löytyville Seppo Suorsan Areena-pelisarjalle. Etenkin Areena 5 on osoittautunut patinistien keskuudessa erityisen suosituksi, jopa sellaiseksi että pelaamme sitä yhä. Tämä on sikäli erikoista, sillä pelien elämäнкаari ja kierto julkaisusta arkistoihin on yllättävän nopea ja ne vanhenevat nopeasti. Sen sijaan Areenat jaksavat naurattaa vuodesta toiseen. Ne ovat myös jaksaneet häiritä vuodesta toiseen, sillä ne pitävät sisällään sellaisia erikoisuuksia, jotka ovat kutkuttaneet mieltäni.

Seppo Suorsaa haastateltiin Helsingin Sanomissa (16.4.2020) ja siinä kysyttiin pelin tekemisen historiasta ja motivaatioista peliin. Tämä haastattelu oli erinomainen, mutta ei vastannut niihin kysymyksiin mitä itse halusin pelistä tietää. Minua on aina kiehtonut pelin hörähdyksiä ja äänekkäästi nenän kautta hengittämistä aiheuttanut huumori, joten haastattelusta inspiroituneena kysyin Suorsalta mahdollisuutta toiseen, hieman kevyempään haastatteluun. Suorsa hienona ihmisenä tähän suostui ja vastasi tyyliin uskollisesti kysymyksiini. Alla on luettavissa haastattelu leikkaamattomana.

Ensimmäisenä haluaisimme tietää lisää pelin roduista.

1. Mikä on kaamio, miten se eroaa zombiasta ja mistä sen nimi tulee? Se on kai jonkinlainen necromancer-hahmo, kuten olet Areena-pelien kuvauksissa

¹ Vähän kuin sukupolvet, mutta lyhyempiä vrt. koirat tai banaanikärpäset.

kirjoittanut, mutta miten muuten itse kuvailisit kaamiota? Etenkin toivoisimme vastausta hahmon nimen alkuperästä.

- *Kaamio on peräisin suomenkielisestä Talisman-lautapelistä. Talisman käännettiin suomeksi ennen ensimmäisten roolipelien suomennoksia, joten sieltä löytyy piristäviä poikkeuksia vakiintuneisiin fantasia-käännöksiin. Omissa mielikuvissani Kaamio on Zombieen verrattuna huomattavasti paremmin säilynyt ja älykkäämpi epäkuollut, erot näiden rotujen sosiaalisissa taidoissa kyllä tulevat hyvin selväksi jo parin tunnin ruokapöytäkesustelun aikana.*

2. Minua on vuosia naurattanut rotujen tarkoittaminen kaikkea muuta kuin rotuja. Etenkin jänis on naurattanut meitä kaikkia, mutta se on herättänyt kysymyksiä miksi se on niin hyvä jousipysyissä?

- *Rodun käsite on Riimukalliossa ilmeisesti hyvin häilyväinen, itsekin olen täysin ymmälläni asiasta. Jänisten tuulen virtauksia tarkasti aistivat pystyt korvat, näppärät pikku tassut ja luontainen verenhimoinen luonne ovat luontainen kombinaatio, joka tuottaa loistavia jousiampujia.*

3. Miksi rosvon sprite näyttää desperado-tyyliseltä länkkäriltä? Tästä on kiittäminen kyseisen spriten 'taiteilijaa', joka on hetkinen vaan, minä. Eli kiitos.

4. Onko mystikon ja velhon merkittävin ero kulmakarvat vai halusitko peliin lisää maagi-classeja? Molemmat ovat tietysti tärkeitä asioita. Peliteknisesti tärkeämpää oli saada lisää taikureita peliin, kulmakarvojen mallinnus on vielä vaiheessa.

5. Kuukauden rotujen siunaukset ovat jaksaneet naurattaa, etenkin populaarikulttuuriviitauksiensa vuoksi. Osaatko sanoa mitkä olisivat merkittävimpiä vaikuttimia, jotka ovat ohjanneet pelisuunnitteluasi?

- *Pelisuunnittelu on ehkä liian vahva termi, suunnittelemattomuus osuu ehkä lähemmäksi. Peliä on rakennettu vuosien ajan, vaikutteita on otettu sieltä mikä on sattunut milloinkin kiinnostamaan ja niin ajat kuin pelin tekijäkin on ovat muuttuneet vuosien varrella. Tietyistä viittauksista voi ehkä yrittää arvailla mikä on ollut lähellä sydäntä milloinkin. Jonkinlainen kantava ajatus on kuitenkin ollut se, että vaikka peli on pienimuotoinen, niin silti siinä tulisi olla sisältöä ja kuorutusta siten että peli pysyy mielenkiintoisena ja vaihtelevana.*

6. Mikä on sinun oma suosikkirotusi ja miksi?

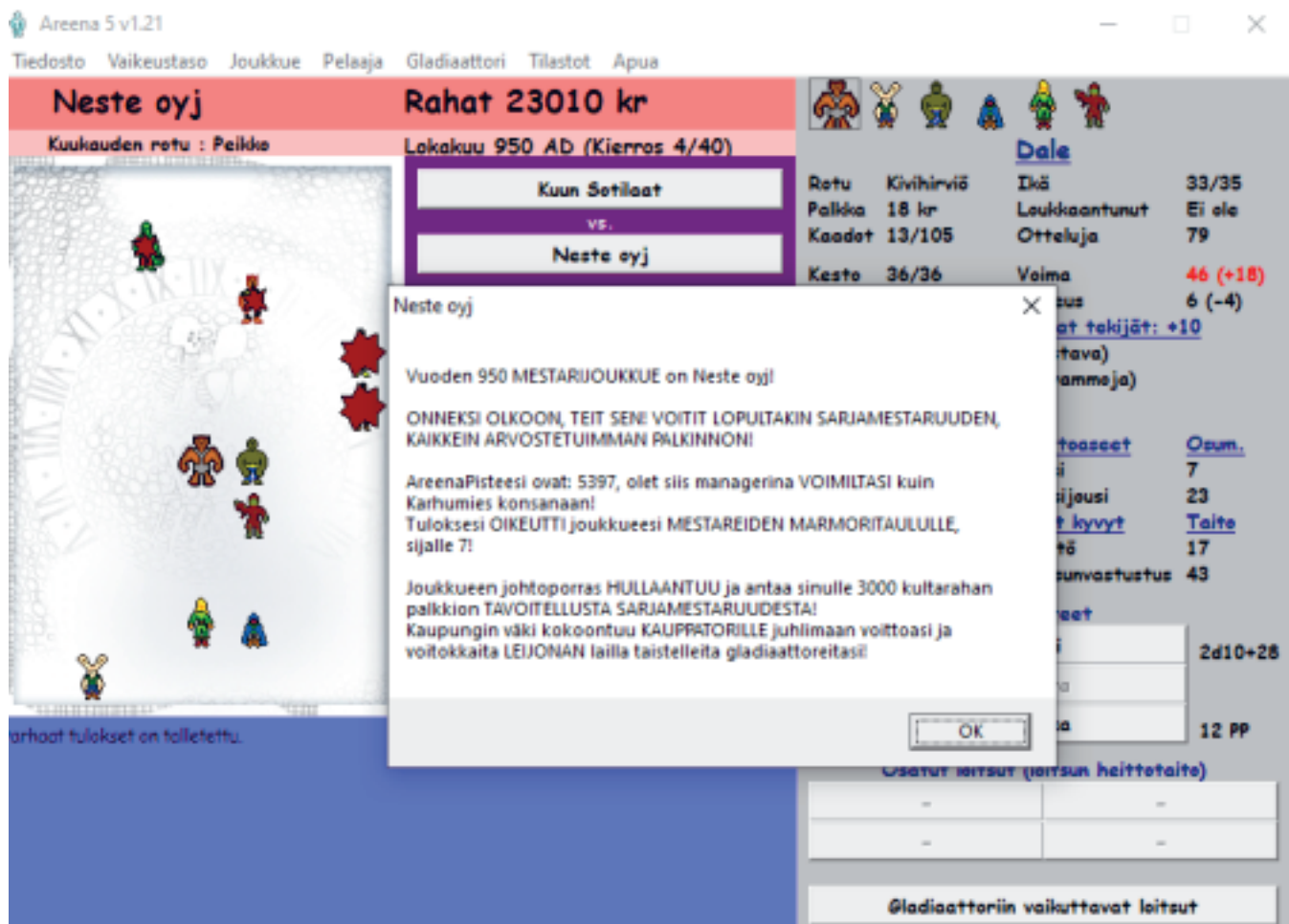
- *Minotaurien voimallisen painostuksen vuoksi vastaan että ehdottomasti Minotauri, nehän ovat kaikinpuolin vahvoja, komeita ja fiksuja.*

Seuraavaksi meitä kiinnostavat pelin sisäiset mekaniikat.

1. Mitä oikein on besaattu haarniskat? Raivoisa googlettaminen ei auta.

- *Siinä missä Google epäinnistuu, RuneQuest-roolipelin laajennusosa Riimumestarin kirja onnistuu: Besaattu on pehmeä nahkahaarniska, johon on kiinnitetty metalliekkoja (nimi tulee bezantista, keskiaikaisesta kolkasta).*

2. Pelin huumorissa on paljon repeilyä aiheuttavaa kuivakkuutta etenkin hahmojen nimien luonnissa. Millaista nimigeneraattoria pelissä on käytetty, sillä hahmojen nimet eivät ole varsinaisia

nimiä, vaan satunnaiselta kuulostavia sanoja, kuten Neighbour ja Welcome?

- Hahmojen nimet itse asiassa ovat oikeita nimiä, ainakin jos nimien lähteenä käyttämäni ammoisina aikoina julkaistua Mikä hahmolle nimeksi? -opusta on uskominen. Yleiset nimet ovat muistaakseni vanhoja englantilaisia nimiä, kääpiöillä ja haltioilla on omat nimilistansa. Toki etäisesti muistelen, että peliin nimet tuli valikoitua osittain myös niiden hauskuuden takia.

3. Kaikki pelissä on mahtavaa. Parhaat aseet ja haarniskat ovat mahtia ja jäniksen kuukauden siunaa mahtijänis. Onko tälle vitseille jokin selitys, vai miksi mahti on niin mahtava juttu?

- Tähän ei taida olla mitään syvällistä selitystä tai hauskaa anekdoottia takana. Ehkäpä paras selitys on jo tuossa kysymyksessä, mahti on mahtava juttu.

4. Mikä on turjake? Kuulostaa pelottavalta ja vaaralliselta, mutta mikä se on?

- Turjake on toden totta pelottava ja vaarallinen! Turjake näyttäytyy jokaiselle uhrille hieman erilaisena. Kuvittele kammottavin ja hirvein olento, erityisesti sellainen jonka et haluaisi tirpovan sinua! Lisää sille torahampaat ja sarvet, jollei sillä ole niitä ennestään. Kuvittele sellainen tirpomassa sinua! Sellainen on Turjake.

5. Oletko harkinnut peleihin hierojalle maksettavan palkkaa ettei se aina karkaisi?

- Tuo olisi ehdottomasti tärkeää laajennus peliin, pitääpä laittaa Hieroja DLC suunnitteluun.

6. Tampereella Vapriikin pelimuseossa pääsee pelaamaan Areena pelejä ja se onkin osa suomalaisen pelihistoriaa. Onko pelin suosio ja laajuus yllättänyt sinut?

- Onhan se. Varsinkin alkuaikoina, kun pelit alkoivat nousemaan Suomessa suosioon (suuri kiitos Jukka O. Kauppinen esittelyille MikroBitissä!) asia tuntui hieman epätodelliselta, koska tämä on ollut minulle vain pienimuotoista harrastusta.

Lopuksi haluatko kertoa pelien tekoprosessista ja mikä on antanut virtaa tehdä yhä uusia pelejä?

- Pelit ovat rakentuneet pikku hiljaa. Harrastusmaisuuksia näkyy sekä hyvässä että pahassa, esimerkiksi tällaista huumoria joille ilmeisesti ainakin osa pelaajista on lämminmynt, olisi varmasti haastavaa ujuttaa peliin isommassa korporaatioissa. Virtaa uusien pelien tekemiseen on antanut toisaalta oma halu kokeilla ja luoda jotain uutta ja lisäksi ehdottomasti myös pelaajilta saamani positiivinen palaute. Esimerkiksi tällä hetkellä sorvissa muotoutuva Areenan mobiili-versioon on osaltaan kipinä tullut pelaajapalautteesta, jossa tällaista kummallista pelisovellusta on toivottu pelattavaksi. Kiitos kysymyksistä ja hauskoja pelihetkiä!

T. Seppo

Boomarin sijoitusohjeet passiiviseen sijoittamiseen

Heipsan kaikki, Patinaan soluttautunut Boomari täällä kirjoittelee. Multa on kysely sijoitusjuttuja pariin kertaan, niin sain inspiraation kirjoittaa suhteellisen selkosuomella teille pin-taraapaigus kyseiseen toimintaan. TLDR LOPUSSA.

Osakkeiden perusteet

Osake on rahanarvoinen arvopaperi, jossa saat omistuksen valitsemastasi yrityksestä. Jos omistat osakkeen, omistat yrityksestä pienenpienen osan muiden omistajien kanssa. Rahoitusteoriassa yrityksen päämääränä on nyt tuottaa omistajalle arvoa, yleensä rahallista sellaista. Osakkeenomistaja saa rahallista arvoa kahdella tavalla: yritys maksaa sinulle osan tekemästään voitostaan (**osinko**) tai osakkeen jälleenmyyntiarvo voi nousta markkinoilla (**osakkeen arvonnousu**). Miksi sitten osinkoja on olemassa? Yritykset tekevät välillä **osakeanteja** hakeakseen rahoitusta yritystoiminnan laajentamiseksi. Näissä ne siis myyvät omistusoikeuksia sijoittajille, jotta saavat lisää rahaa esimerkiksi uuden koneen ostamiseen. Osakkeita yleensä myydään **pörssissä**, mikä on julkinen osakkeiden myyntipaikka, jossa on tietyt säännöt yrityksille. Pörssi on säänneltympi, **läpinäkyvämpi** ja **likvidimpi** paikka kuin muu rahoitusmarkkina.

Likvidiys on tärkeä termi ja tarkoittaa ”kuinka helppoa on saada joku asia muutettua rahaksi” ja läpinäkyvyys pörssissä tarkoittaa sitä, että yritykset raportoivat toiminnastaan avoimemmin kuin normaalisti.

Havainnollistava esimerkki: Juho päättää ostaa Alkosta pullon Gambinaa, mutta Juholla on vain 9 euroa (Gambinan hinta noin 10e). Sinä annat Juholle euron ja Juho antaa vastineeksi omistussuuden, **osakkeen**, ostamastaan pullosta. Omistat nyt 10% Juhon Gambinapullosta. Juho myy Gambinasta huikan Matille hintaan 50 senttiä, ja laskee saaneensa siitä voittoa 40 senttiä. Juho maksaa nyt sinulle **osinkona** 4 senttiä (jos Juho ei päättä investoida voittoa uuteen Gambinapulloon; myös oletus, että Gambinan määrä ei merkittävästi laske hörpystä ja pienennä omistussuutta). Dorikessa näytetään valomerkkiä ja kavereillesi nousee hiki otsalle, koska he ovat vielä janoisia. Gambinaosakkeesi **kysyntä** on nyt huomattavan korkea, ja kaverit tarjoavat sinulle siitä 3 euroa. Hyväksyt tarjouksen, vaikkakin vastahakoisesti, koska kuka nyt Gambinasta haluaa luopua. Lohduttaudut sillä, että ainakin sait sijoituksellesi mahtavan tuoton: 2 euroa osakkeen arvonnousua ja 4 senttiä osinkotulona, kun alkupääoma oli 1 euro.

Oikeassa elämässä osakkeen kysynnän nousu johtuu todennäköisesti yrityksen tulevaisuuden odotuksista: jos sijoittajat odottavat, että yritys tulee tekemään enemmän voittoa tulevaisuudessa, eli maksamaan enemmän osinkoja, haluavat he sijoittaa siihen päästäkseen osinkoihin käsiiksi -> kysyntä kasvaa -> osakearvo nousee. Erilaiset uutiset vaikuttavat hyvin vahvasti osakkeen jälleenmyyntihintaan markkinoilla lyhyellä aikavälillä. Esim. koronakriisi voisi nostaa käsidesiä valmistavan yrityksen arvoa merkittävästi. Tätä rajua vaihtelua voi osaltaan tasoittaa **hajauttamalla** sijoituksiaan eli sijoittamaan moneen eri kohteeseen samaan aikaan, sillä se jakaa riskiä kun ei laita ”kaikkea munia samaan koriin”. **HUOM!**

Osakkeenomistaja kantaa yrityksen riskiä, sillä jos yritys kaatuu, sijoitettu pääoma menetetään. Hajauttaminen voi olla vaikeaa jos sijoittaa suoraan pörssiosakkeisiin, koska pörssiosakkeista osa on aika kalliita, jos et ole joku yläkuppilan salainen Björn Wahloos. Hajauttamiseen ja yleensäkin sijoittamiseen onkin siksi (ja muista syistä) kehitetty erilaisia **instrumentteja**. Riskienhallinta onnistuu myös sijoittamalla **lainoihin**, mutta niistä saatu tuotto on sitä pienempi, mitä varmempi laina on.

Sijoitusinstrumenteista teille tärkein on **rahasto**. Siinä useat eri sijoittajat kokoavat rahansa yhteen kasaan ja ne sijoitetaan osakkeisiin, lainoihin tms. niin, että sijoittaja omistaa sijoittamansa pääoman verran rahastoa ja saa sen mukaan voittoa. Näin saadaan hajautettua sijoituksia pienelläkin pääomalla. **Salkunhoitaja** on henkilö vastuussa rahaston sijoituksista, joka saa palkkaa pääoman määrän perusteella, esim. 2% sijoituksesta pääomasta vuodessa. Tämä on mahtava instrumentti henkilölle, joka ei tiedä mitä tekee, koska salkunhoitaja hoitaa kaiken puolestasi. Joudut kuitenkin maksamaan tästä työstä palkan hoitajalle, mutta palkka on kuitenkin yleensä paljon pienempi kuin saamasi tuotto (ei varmaa silti). Toinen vastaava instrumentti on in-

markkina-arvo, joka vaihtelee kysynnän ja tarjonnan mukaan.

Verotuksen näkökulma.

Sijoituksia verotettaessa puhutaan **pääomatulosta**. Verohallinto sanoo pääomatulosta näin: "Pääomatu-

deksirahasto, jossa saat tuottoa sen mukaan, kuinka koko markkina kehittyy. Indeksi on kuin pienoismalli koko pörssikurssista ja muuttuu sen mukaan kun pörssi muuttuu. Näin siis jos Helsingin pörssi nousee 1%, myös rahasi määrä nousee prosentilla ja sama toisin päin. Indeksirahaston tuotot ovat todennäköisesti pienemmät, mutta siitä maksettavat salkunhoitokulut ovat myös paljon pienemmät (esim 0,2%). **Korkorahasto** taas sijoittaa erilaisiin lainoihin saaden varmempaa, mutta pienempää tuottoa. **ETF-rahasto** on normaali rahasto, mutta sille on myös merkitty

loa on varallisuuden tuottama tulo, esimerkiksi vuokratulo, omaisuuden luovutuksesta saatu voitto, osinkotulo, tietyt korkotulot, henkivakuutuksen tuotto ja voitto-osuus". Veroprosentti pääomatuloille on 30%, jos tulot ovat alle 30 000e vuodessa. Tässä tulo tarkoittaa siis sitä rahallista hyötyä, jota sijoitus on tuottanut, eli alkuperäinen sijoitus jää laskuista pois. Gambina-esimerkissä tulo on siis juurikin 2,04 euroa.

Tässä on tehtävä päätös siitä, että haluaako osingot omalle tilille vai

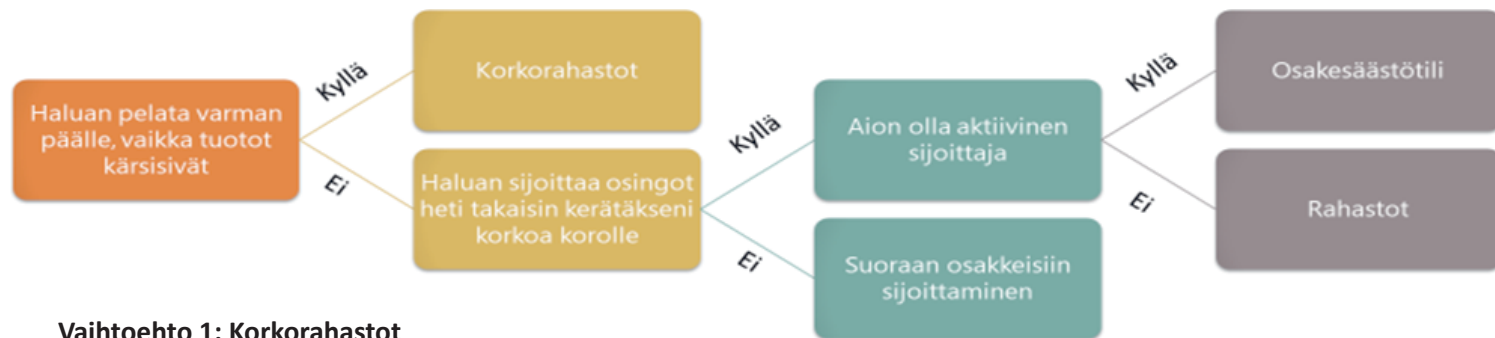
haluaako, että ne sijoittuvat takaisin osakkeisiin suoraan. Tämä ero on merkittävä verotuksessa, sillä osingoista (jos ne maksetaan osinkoina tilille) saat täysin verovapaana 15%, mutta loppuosaa verotetaan 30 prosentilla (**lähdevero**), kun taas rahastossa ne kerryttävät korkoa korolle ja verot maksetaan vasta, kun päätät muuttaa rahaston rahaksi, joskin osinkovähennys jää nyt saamatta. Tänä vuonna tähän soppaan tuli vielä lisäksi **osakesäästötili**, jonka sisällä saa tietyillä rajoituksilla vaihtaa omistuksia maksamatta veroja myynnin ja oston välissä. Osakesäästötilin ja rahaston voi kuvitella olevan ikään kuin Tämä kaikki saattaa olla kieltämättä hankalaa ymmärtää, mutta arvioisin, että passiivisena sijoittajana ja opiskelijana todennäköisesti hyödyllisempää on, että saamasi osingot sijoitetaan takaisin rahastoon.

Huh tulipas paljon tekstiä. Jos olet hissän opiskelija ja luit tähän mennessä koko tekstin sisäistäen, saatat kärsiä kapitalismista.

Tervetuloa kerhoon!

TLDR: Talous kasvaa kunnes suhdanne vaihtuu. Riski->tuotto.

Nyt kun kaikki muutkin on saatu taas mukaan niin alla kiva hassu kevennys: testi, jonka perusteella saat parhaan sijoituskohteesi! **Vaihtoehdot alla, katso kun olet tehnyt testin.**

Vaihtoehto 1: Korkorahastot

Kiva olla nössön kaveri! Ei rallia voiteta jos siellä pelätään, mutta tämä on parempi vaihtoehto kuin antaa rahojesi kärsiä inflaatiosta pankkitilillä tai sukanvarressa. Diversifoi edes vähän ostamalla myös osakerahastoja. Tai älä. En ole salkkusi hoitaja.

Vaihtoehto 2: Suoraan osakkeisiin sijoittaminen

Mahtaako sulla saldo riittää? Weird flex but ok. Muistaakseni yhden sijoitusjäsen sanomisten mukaan kymmenen eri osakkeen omistaminen on lähes yhtä hyvin hajautettu kuin jos (kotimaiseen) rahastoon sijoitaisi. Mieti vähän näiden yritysten toimialoja ja sijoita suosituimpiin, jos et paremmasta tiedä. Myös voi harkita maantieteellistä hajauttamista.

Vaihtoehto 3: Osakesäästötili

Living on a prayerin tahtiin: WOOOO ME BOOMISTA OLLAAN WOOOO-OO MEISTÄ KAIKENLAISTA LUULLAAN, TSEK-KAA TÄÄ, SE KAIKKI ON TOTTA, WOOO-OO, BOOMARI ON ROTT! Ei kai sitten muuta kun day tradeilemaan senkin rahishärkä. Tiedät todennäköisesti enemmän sijoittamisesta kuin minä ja laitat pettynyttä palautetta tästä kirjoituksesta. Jos taasen et vielä tiedä, niin onnea matkaan, olet osunut vaikeimpaan vaihtoehtoon, mitä oli tarjolla.

Vaihtoehto 4: Rahastot

SATTUMA: Mene Nordnettiin! Mene suoraan Nordnettiin kulkematta oman pankkisi kautta. Helppoa ja kivaa kun ei tarvitse mitään tehdä. Laita rahat sisään ja odota, älä myy kun pörssi romahtaa, kyllä se arvo sieltä takasin tulee kunhan jaksaa odottaa! Oman mieltymyksen mukaan rahastojen valinnat.

Maaailman paras kalja on

Sandels. Tiedän tämän koska olen tiedemies. Kunnon tiede vaatii kuitenkin metodit, tutkimuskohteen ja aineiston tuottaakseen hyvää ja luotettavaa tiedettä, joten osoitimme kykymme akateemikkoina tutkimalla tämän tieteellä. Tämä tieteellisin artikkeli kertookin tarinan siitä, miten sain suuressa tieteydessäni selville mikä on maailman paras kalja (Sandels) ja mikä maailman huonoin (Karjala). Tiedettä.

Merkittävistä intellektuelleista koostuva ainejärjestö Patina järjesti riippumattoman ja hyvää tieteellistä käytäntöä noudattavan tutkimuksen selvittääkseen maailman parhaan ja maailman huonoimman kaljan. Kansainvälisen olutkulttuurin kulma-, jalo- ja riippakivi, eli suomalainen keskiolet on täyttänyt 50-vuotta, joten on vain ja ainoastaan järkevää että maailman parhaimmisto ja perseimmistö löytyy tästä kategoriasta. Aineiston valinta on tutkimuksen alfa ja omega, joten tutkittaviksi oluiksi piti valita perisuomalaisia klassikoita, jotka ovat saavuttaneet kuole-

matonta mainetta kuolevaisten huulilla kautta vuosikymmenien. Tutkittaviksi oluiksi valittiin suomalaisen olutkulttuurin kuusi elävää fossiilia, eli *Karhu*, *Koff*, *Sandels*, *Olvi*, *Lapin kulta* ja *Karjala*. Nämä kulttiklassikot ovat tärkeitä kulttuurisia ilmiöitä ja erinomaisuudessaan lyömättömiä; Tuotteet olivat myös kivasti vierekkäin Kalevan Prismassa.

Kansatutkijoiden rekrytointi oli

myös tarkkuutta vaativa prosessi, sillä oli tärkeää varmistaa että tutkijat ovat riittävän mari- ja rutinoituneita oluttutkimuksen saralla, joten valitsimme 10 muuta patinistia apututkijoiksi ja tutkimusryhmäksi. Lisäksi kutsuimme paikalle arvostetun pimeyden mestarin herra Bläkin, jonka keskioletuntemus on ääretön. Ääretön määrä täytti tutkimuksen parametrit, joten herra Bläk ”Sällinen ei tykkää kaljasta” Sällinen oli tärkeä lisä tutkimuksessa. Hän osoitti tutkijan kompetenssinsa viemällä muutaman keppan

jatkotutkimuksiin lidesrannan laboratorioon tutkimuksen jälkeen.

Tutkimuksen suorittaminen tapahtui Vanhan Domuksen laboratorio-olosuhteissa, jossa tutkimme kuutta eri keppanaa neljällä eri metodilla: joimme kaikkea kylmänä, kylmänä ja sokkona, taskulämpimänä ja taskulämpimänä ja sokkona. Asiantuntijamme maistelivat

MAAILMAN

kaikkia oluita ja arvostelivat makujen nyansseja ennalta laadituille tiedelomakkeille, jotka olivat laadittu tieteellä. Läsyjen tieteellisyydestä kertoo jo paljon se, että kaikki eivät niitä osanneet käyttää ja vaihtoehdot ymmärrettiin usealla tavalla. Tämä antoi tutkimuksen vetäjälle erinomaisia mahdollisuuksia lisätä tutkimuksen metodologiaan emergentejä näkökulmia ja mahdollisuuden dynaamisesti ylittää uusia haasteita, kuten miten oppia tekemään asioita vittu kerralla oikein, saatana.

Oli aika aloittaa tiede. Joimme siis yli sata kaljaa että se tapahtuisi ja tapahtuihan se. Saimme tuloksia siitä aiheesta mitä tutkimme, joten voimme sanoa että tiede oli vahvasti läsnä. Olen erittäin tyytyväinen myös ihmisten asiantuntemuksesta, joka kiteytyi tutkimuksen viimeisessä vaiheessa. Erityisen hedelmälliseksi osoittautui kun yksi ansioitunut tutkija kyke-

ne, sillä sekavuusbarometri saturoitui jo heti kättelyssä. Kuka tarvitsee data-analyysiä vuonna 2019? Tieteeni on siis erinomaista. Data oli sekavaa, mutta tuloksia saatiin silti. Ylivoimaisesti selkeimmät tulokset olivat seuraavanlaisia: Sandels ja Olvi olivat parhaat oluet kylminä melko yksimielisesti, sokkona oli enemmän hajontaa, mutta Sandels nousi

on tapana. Karjala ja Lappari saivat osakseen inhoa ja ahdistusta, vaikkeivat ole keravalaisia hominideja. Syystä tosin.

Näin ollen voin ylpeästi julistaa maailman parhaaksi olueksi Sandelsin ja taskulämpimistä Karhun. Kurakategorian voittajat olivat Lappari ja Karjala. Onnea voittajille. Onnea häviäjille. Olkoon myyntikäyränne ikuisesti nousevanne. Buuaukset nuorisolle, jotka toisten "tieteilijöiden" mukaan juovat yhä vaan vähemmän.

Hyviä nimiä keskikaljalle: *Keskiolut, keskikalja*.

Ärsyttäviä nimiä keskioluelle: *Bisse, Bismarck, bisenhofen, bismaister, biisoni, märkä, märichello, keppana, keimo, keskiketterä, keke, keitto, leipä, nestemäinen leipä*.

Ps. Jos tunnet että haluat kertoa vielä oman hassun nimen keppanalle, Hileen päätoimituksen ei tarvitse sitä tietää.

Voit lähettää sen osoitteeseen tamppi@tamppi.fi.

Juho Aarikka

PARAS KALJA

ni osoittamaan tutkimuksen virhemarginaaliin vaikuttavia muuttujia kun oli hänen vuoronsa suorittaa tutkimuksen viimeinen vaihe, eli taskulämmin sokkomaistelu: *"Vittu oon kyl niin kännissä että en huomaa näissä mitään eroa!"*. Hän ottikin kolme huikkaa, mutta vain kahdesta eri kaljasta, vaikka vaihtoehtoja kuusi. Erinomaista tutkimuksellista itsekontrollia!

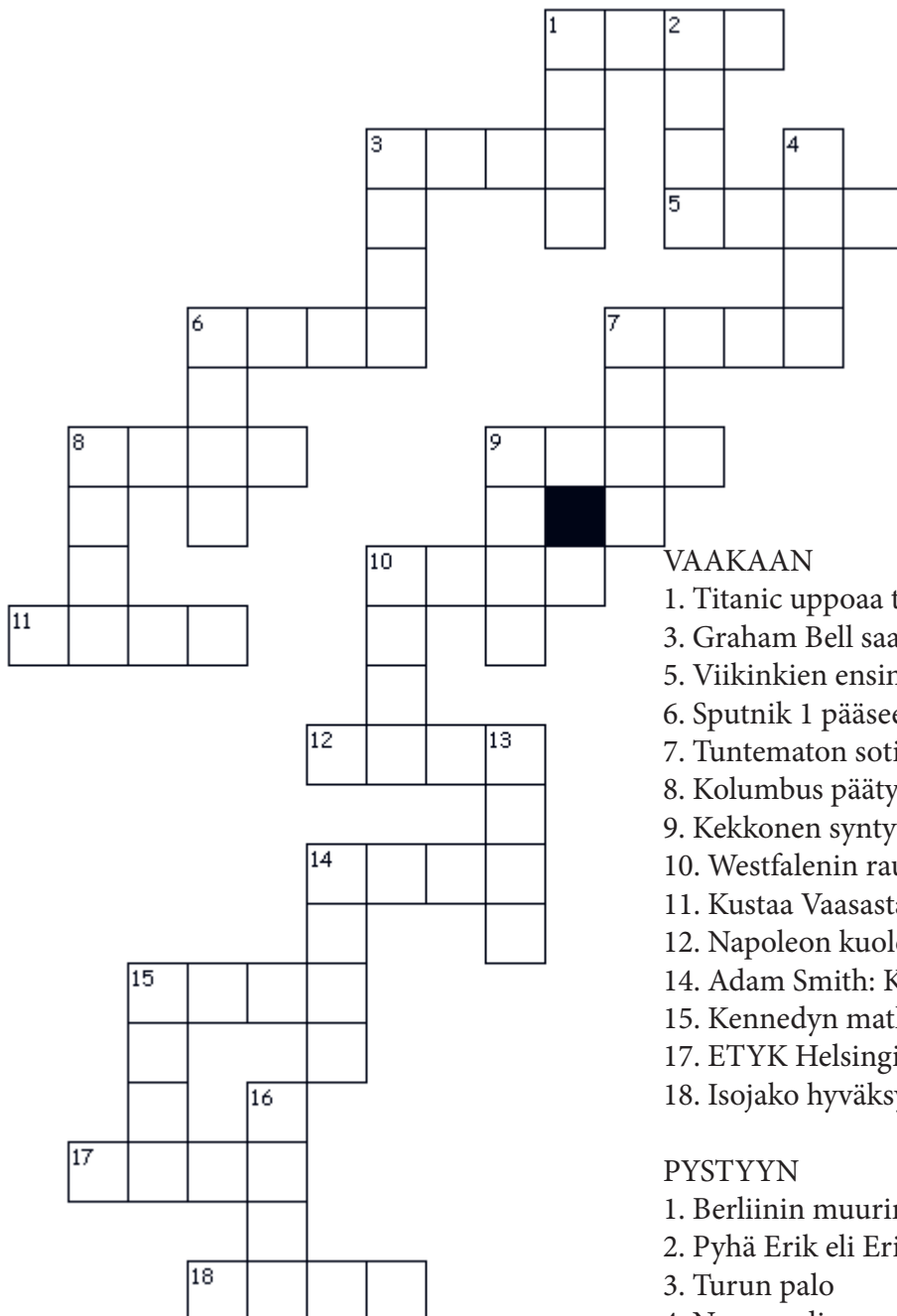
Tulokset olivat äärimmäisen sekavia ja epäselviä enkä edes laittanut niitä sössöpösöön (SPSS). Näin minun siis ei tarvinnut edes laittaa sin-

silti paalupaikalle. Runtua tutkimuksessa saivat Karjala ja Lappari paskan makunsa takia ja Koff tylsyytensä vuoksi. Erikoisinta oli että sokkona kellään ei ollut ongelmia tunnistaa Karjalaa muista oluista. Tämä on ihan oikea tulos ja se yllätti tutkijankin. Tiedettä. Taskulämpimällä rundilla alkoi tulla hajontaa rivistöön. Sandels putosi kakkoseksi suosiossa ja Karhu vei täpärästi voiton. Myös Koff paransi asemiaan, sillä se pysyi yhä tylsänä muuttumatta pahaksi, toisin kuin keravalaisilla oluilla – tai ihmisillä - yleensä

Sarjakuvanurkkaus

Vuosilukuristikko

VAAKAAN

1. Titanic uppoaa tehtyään tuttavuutta jäävuoren kanssa
3. Graham Bell saa nimiinsä puhelimen keksimisen
5. Viikinkien ensimmäinen hyökkäys Englantiin
6. Sputnik 1 pääsee kiertoradalle
7. Tuntematon sotilas julkaistaan
8. Kolumbus päätyy Amerikkaan Kiinan sijasta
9. Kekkonen syntyy
10. Westfalenin rauha
11. Kustaa Vaasasta tulee Ruotsin kuningas
12. Napoleon kuolee
14. Adam Smith: Kansojen varallisuus - julkaistaan
15. Kennedyn matka Dallasiin päättyy ikävästi
17. ETYK Helsingissä
18. Isojako hyväksytään Tukholmassa

PYSTYYN

1. Berliinin muurin pystytys
2. Pyhä Erik eli Erik IX kuolee
3. Turun palo
4. Normandian maihinnousu
6. Rosettan kivi löydetään
7. Bobrikovin murha
8. Wienin konferenssi
9. koko Raamattu suomeksi ensi kertaa
10. Kirja Frankenstein julkaistaan ensimmäisen kerran
13. Tampereen yliopisto perustetaan (tällä nimellä)
14. Satavuotinen sota alkaa (ja kestää 116 vuotta)
15. Ensimmäinen Kuulento
16. Luther julkaisee teesit

Petri Mikkonen

FUKSAAMALLA SISÄÄN?

Ja niin käynnistyi fuksisyys PinniB:n auditoriossa 17. elokuuta 2020. Oikeastaan se käynnistyi hieman huonosti nukutun ja närästyksellä kylästetyn yön jälkeen noin kahdeksan aikaan asuntoni valo-asteessa. Vuorokautta liian pitkäksi venähtänyt Helsinki-viisi ei liennyt oivallisista valmistumiskeinoja jo ennestään jännittävältä tuntuneeseen aloituspäivään. Sen ei todellakaan kuulunut mennä niin. Minunhan tuli olla valmiina alusta alkaen, osoittaa kypsyyteni ja utteruuteni mahdollisimman silmiinpistävästi. Tarkoitukseni oli antaa myrskyvaroitus akateemiselle yhteisölle; huokua sellaista ylitsevuotavaa itsevarmuutta, jolla bisneskouluunsa kapuava ekonomisti vuoraa pukunsa täydellisten hihapi-tuoksien sisukset kuin antaen koko olemuksellaan olettaa: ”Minä olen kansantalous.”

Huuhdottuani käteni PinniB:n aulaan tuodun käsidesipullon sisällöllä, asetuin tilan reunoille tarkastelemaan yleistä ilmapiiriä. Olin varmasti vartin etuajassa, mutta niin olivat kaikki muutkin. Se siitä akateemisuudesta. Regressio! Yhtäkkiä olinkin ala-asteeni pihalle muodostuneen jonon peräpäässä astumassa keltaisen kivirakennuksen ovista sisään ajatellen: tämä on se koulu.

Oloni ei missään nimessä lähennellyt minkäänlaista itsevarmuutta. Hapuillen katseellani ihmisten kasvoja ja omia tennareitani, pyrin saamaan selkoa kanssaoottajistani, tulevista opiskelukavereistani, kollegoistani. He kaikki näyttivät rauhallisilta, kukaan ei haukkunut henkeään, kukaan ei näyttänyt itkevän eikä kenenkään pää vaikuttanut tulvivan hikeä. Vain minä pyyhin otsaani kuin vääräuskoinen inkvisition

syyttävän katseen alla. Selkäpuolellani hikimeri tuntui jo siinä määrin, että se sai t-paitani muuttumaan nahkeaksi, puhumattakaan kutinasta, jonka se oli ilmestyessään saanut aikaan. Tämä ei varsinaisesti rauhoittanut tilannettani. Sain vain kiittää itseäni siitä vahingollisesta nerokkuudesta, että olin tajunnut pukea ylleni vielä päällyspaidankin! Tämä t-paidan hiostumisen peittävä vaate ei kuitenkaan luonut loputonta turvaa, enhän voinut olla sekuntiakaan epäilemättä, etteikö sekin löytäisi höyrystymisreaktion myötä pisarakuvioita koristuksekseni.

Tuutoritkin pelottivat. Karsastin katseita heihin, jokuhan olisi saattanut vaikka kysyä minulta jotain. He koittivat kyllä kaiken kärsivällisyytensä puitteissa ohjastella meitä lähemmäksi auditorion ovia, jotteimme tukkisi koko aulaa, mutta minkäs teet, kun koko

keho pyrkii yhteistyössä miele-
si kanssa juoksuttamaan sinut
ulos rakennuksesta. Enää ei
moiselle ollut aikaa. Enää ei
voinut perääntyä. Kammoksuin
jo keskustelua heidän kans-
saan, koska tietenkinhän se
tulisi sisältämään jotain tieteel-
listä tai tutkimuksellista. Mistä
muustakaan yliopisto-opiske-
lijat voisivat keskustella? He
takuulla tietäisivät kaiken aina
kelttiläisistä kansantarustoista
uruguaylaisen hyvinvointiyh-
teiskunnan syntyyn ja kaiken
muunkin siltä väliltä. Mitä
minulla voisi olla sellaiseen
sanottavana? Enhän kyennyt
ajattelemaan muuta kuin omaa
hikeäni! Oli siis kaikin voimin
vältettävä päätyästä heidän
seuraansa.

Sitten kuin jonkin ylia-
lyllisen voiman johdattuksesta
saapuivatkin professorimme
ja opettajamme, pelastajam-
me ja mentorimme, ohjaten
meidät auditorioon. En muista
koskaan tunteneeni yhtä rau-
hoittavaa tunnetta kuin het-
kellä, jolloin valot sammui-
vat. Kukaan ei enää voisi tulkita
kasvojeni piirteitä. Olin tietyn-
laisessa suojassa. Kenties
selviäisin, yritin vakuuttaa itsel-

leni. Seuranneet kaksi tuntia
olivat itsetuntojemme armo-
tonta kohentamista, viilenneen
hien hätistämistä ja oman
primitiivisen akateemikon syn-
nyttämistä. Kaiken tämän riitti
toimittamaan tiedekuntamme
dekaanin ylväät sanat: "Tämä
ei ole mikään koulu." Progres-
sio!

Poistuessani
auditoriosta huokaisin
syvään. Eihän tämä nyt
sen vakavampaa ollutkaan,
ajattelin edelleen hieman
kosteine paitoineni. Olin valmis
aloittamaan vaellukseni kohti
niitä tuntemattomia tieteellisiä
polkuja, joita vain joillain
aivojeni kiihtyneillä synapseilla
kykenin hahmottelemaan.
Initiaatoriittimme oli ohi

ja annoin hymyillen luvan
onnitella itseäni siitä vihreästä,
Vietnam-veteraanin takkia
muistuttavasta laahuksesta,
jonka olin kirpputorilta vuotta
aiemmin ostanut. Minusta oli
tullut humanisti.

Ja niin käynnistyi fuksi-
syksy PinniB:n auditoriossa 17.
elokuuta 2020. Nyt kuukautta
myöhemmin tätä kirjoittaes-
sani, ja juuri etäluennon kes-
kiajasta katsoneena, voin tode-
ta, ettei hikoiluni ole juurikaan
vähentynyt, vaikka sää onkin
jo viilentynyt. Toivotan kaikille
patinisteille hyvää lukuvuotta ja
hikivapaampia luentoja! Eihän
tämä nyt sen vakavampaa ole!

- Fuksi eli Kettu (saks.)

Minä olin humanisti

Pienoinen katsaus patinistin työelämänäkymiin

Työelämä on mietityttänyt minua aina. Erityisen paljon se mietittyi fuksivuonna saapuessani Patinaan nuorena kirkasotsaisena vastakotiutuneena panssarimiehenä. Panssaritaistelijan elämän johdonmukaisuus ja järkeenkäypyy pyyhittiin pois ja oli aika astua humanistin saappaisiin. Historian tuulien havinan hyvälleessä korviani aloin opiskella ahkerasti opiskelijatoverieni kanssa. Kuitenkin pian huomasin alaamme, siis yleisesti humanistisia tieteitä vaivaavan jonkinlaisen työelämäapatian. Kaikilla tuntui olevan jonkinlainen kuvitelma, ettei humanisteille töitä löytyisi tai etteikö humanismi tarjoaisi työelämätaitoja. Voi muuten olla, ettei se niitä tarjoakaan, mutta palataan siihen myöhemmin. Ensin haluan kertoa teille muistitietohistoriaa omalta fuksivuodeltani. Kuten kirjallisuudessa todettaisiin se ”perustuu tositahtumiin”.

Tositapahtuma

Eräs kauppatieteen fuksi kohtasi minut Doriksessa kitatessani kahta tiskiltä rahaa vastaan hankkimaan mallasjuomaa. Keskustelumme pyöri jonkin verran politiikan ja yhteiskunnallisten asioiden ympärillä, kunnes hän kohteliaasti tiedusteli pääainetani. Vastasin hänelle ylpeästi ”Historia!”, mutta pettymyksekseni vastaanotinkin jonkinlaisen naurunsekaisen hykertelyn. Tavalliseen tapaani päätin langettaa häntä kohti kirouksen kutsumalla muinaisia jumaliamme, sekä vetoamalla naisen sukupuolielimen maagiseen voimaan. Lopulta edessäni irvokkaasti yli-isoilla etuhampaillaan naurava kylteri onnistui sopottamaan: ”Mitä aiot tehdä valmistuttuasi, aiotko perustaa jonkin [muinaisjumala]:n

historiakaupan?” Totesin hänelle, että kaupan alan ammattilaisena hänen tulisi ymmärtää, ettei se olisi hyvä idea. Samalla mainostin hänelle nähneeni hänen alansa töitä lehdessä, joihin ei vaadittu muuta kuin reippautta ja oma mopo. Jätin lopulta kylterin inisemään ja poistuin omieni joukkoon. Silti ajatus kyti päässäni. Ehkäpä perustaisinkin historiakaupan.

Seitsemän vuoden kuluttua kaikki oli valmista. Minun ja vaimoni yhteisomisteinen osakeyhtiö oli perustettu, lainat haettu ja liiketila katsottu. Olimme jopa saaneet pienoisen varastoalueen Teiskosta. Historiakaupparamme oli vihdoinkin valmis. Olin miettinyt pitkään kylterin ehdotusta historiakaupasta. Tiesin, että historian myyminen vähittäistavarana ei ollut kannattavaa, sillä kate jäisi liian pieneksi. Tämän vuoksi olimme perustaneet yrityksen, joka niin kivijalkamyymälästään kuin verkkokaupastaankin käsin myi kollitavarana historiaa. Pienin kollimme oli noin 5 x 30 cm arkistolaatikko ja suurimmat merikontteja. Kylteri itse oli perustanu kauppa-kauppansa hieman etäämmälle meistä. Hän oli siis noudattanut samaa ohjetta, kuin jonka oli antanut minulle.

Muistan ikuisesti sen päivän, jolloin solmimme ensimmäiset kaupat. Olin silloin varastossa säilömassä juuri tukusta tullutta antiikin ja keskiajan historiaerää, jota purin konteista pienemmiksi kollieriksi. Samassa ovi, joka johti liiketilaan, lennähti auki ja kuvankaunis vaimoni juoksi iloisena minua kohti kädessään 500 euron seteli.

”Me teimme sen, rakas. Ensimmäiset kaupat solmittiin juuri. Tämä on ensimmäinen seteli, jonka olemme omalla työllämme tienanneet!”, vaimoni sanoi kyy-

neleet silmissä.

Itsekään en kyennyt estämään kyyneleiden tuloa, vaan otin vaimoni syliini ja jaoimme yhdessä ansaitun onnen kyyneleet.

Historiakauppa oli perheemme elämän keskipiste. Siellä vaimon poikani otti ensimmäiset askeleensa. Siellä määrätietoinen tyttärenti puhui ensimmäiset sanansa. Muistan sen yhä kristallinkirkkaasti. Olin juuri kysynyt asiakkaalta, kuka kuninkaistamme kenties oli hänen suosikkinsa. Samassa sylissäni ollut tyttärenti sylki tuttinsa pois ja lausui: *”Kaarle XII”*. Kyyneleet täyttivät silmäni. Tiesin, että hän oli isin tyttö.

Elämä kulki kulkuaan ja vuodet vierivät. Lapsemme kasvoivat ja varttuivat työhönsä tarttumaan. Pian heillä oli jo omat perheet, omat kiireet. Jatkoimme rakkaani kanssa uurastusta kaupassamme, mutta ikä alkoi kolottaa niin minun kuin vaimonikin luissa. Emme kuitenkaan halunneet siitä luopua, sillä emme nähneet itsemme muuta elämäntapaa kuin tämän. Lopulta syöpä, tuo ihmisen kavala vaani ja kaatoi vaimoni ensin vuoteenomaksi, sitten haudan lepoon. Hänen poismenonsa jälkeen kauppa ei enää koskaan tuntunut samalta. Sieltä puuttui vaimoni lämpö. Enää en voinut kauppaan saapuessani tietää näkeväni hänen kauniita kasvojaan. Hänen silmänsä eivät enää koskaan sädehtineet rakkaudesta. Olin yksin. Niin yksin.

Nyt istun vanhana yksinäisenä miehenä kaupparamme oven luona ja odotan. Syyssade hakkaa ikkunaa synkistyvänä iltana. Katseen vaimoni kauniita piirteitä sylissäni olevasta valokuvasta, jossa minä ja vaimoni poseeraamme ensimmäisen myyntimme kunniaksi. Kolme pitkää vuotta olen ilman häntä ollut.

Nyt tiedän kuitenkin jo aikani pian koittaneen. Väsymys painaa luomiani, joten suljen silmäni ja valmistaudun astumaan yksin hyvään pimeään yöhön, josta ei ole paluuta. Uupumus kuitenkin katoaa silmistäni ja avaan ne vaivatta. Kesäisen auringon valo täyttää silmäni ja sokautun. Kaikki väsymys ja kolotus raajoistani on poissa. Samassa näköni alkaa palata ja huomaan edessäni hahmon. Vaimoni silmät katsovat minua lämpimän rakastavasti. Tuijotamme toisiamme herkeämättä. Hymyilen kuin viimeistä päivää. Kyyneleet kirpoavat molempien silmiin.

"Oi rakas. Elämäni kanssasi oli täydellinen. En kadu päivääkään. Eläisin sen kanssasi uudestaan, jos vain saisin mahdollisuuden", tunnustan kyyneleideni keskeltä.

"Minäkään en kadu hetkeäkään. Tartu käteeni, uudet seikkailut odottavat." Tartun hänen käteensä ja seuraan häntä ulos kaupastamme kohti suurta valkeutta. Kaukana siintävät mystisennäköiset vuoret. Aloitamme matkamme niitä kohti.

Melkein asiaan

Ja näin siis teille tarinaa elävästä elämästä, eli siitä kuinka humanistin pitäisi kylterin mielestä työllistyä. Tosiasiassahan kylterikään ei saa minkäänlaisia työelämätaitoja yliopistossa, sen enempää kuin humanistikaan. Työelämätaidot ovat työtä tehdessä opittavia taitoja. Yliopiston tärkein tehtävä koulutuksellisessa mielessä on antaa pohjakäsitys ja valmius sisäistää tarvittavat taidot.

Jottei tämä muuten menisi nyt pelkäksi kauppatieteiden yliopilaiden mollaamiseksi, haluan huomauttaa, että kyseinen Dorakassa tapaamani fuksi oli yksitistästapaus. Hänen moukkamai-

suutensa ei tulisi leimata kaikkia kyltereitä. Sittenmin olenkin tutustunut myös mukaviin boomareihin, joista joku saattaa jopa pyöriä usein Patinan tapahtumissa. Sille moukalle, joka erehtyi minulle kettuilemaan Doriksessa olen kyllä tasaisesti aukonut päästäni aina häneen törmätessäni. Mulle ei vittuilla. Mutta nyt asiaan.

Asiaan

Jos juuri valmistunut insinööri menee työmaalle ja alkaa keulimaan, kuvitellen osaavansa kaiken 40 vuotta samoja töitä tehneet työkot nauravat hänet pihalle. Sama pätee muillekin aloille. Työ opettaa tekijäänsä. Yliopisto taas luo hyviä oppijoita. Omat esimerkkini ovat lähinnä museoalalta. Museologia antaa jonkinlaiset perustiedot esimerkiksi vaatteiden konservointiin, esineiden luettelointiin, yleisötyöhön tai oikeastaan mihin tahansa työn osa-alueeseen. Tämä ei kuitenkaan takaa varsinaisia työelämätaitoja. Työelämätaidot syntyvät opitun soveltamisesta.

Kukaan ei myöskään teiltä mitään taitoja työelämässä odota. Useimmat meistä työllistyvät aloille, joissa pomotkin ovat korkeakoulutettuja. He tietävät sen, että teillä on valmiudet oppia, mutta vaaditte pienen määrän aikaa taitojen harjaannuttamiseen. Tämän vuoksi voin kertoa omien kokemuksieni kautta, ettei kannata lähteä ensimmäisenä keulimaan oppimillaan hienoilla sanoilla ja kurssien perusteilla luoduilla kuvitelmilla siitä, miten asiat menevät. Liian nöyräkään ei saa tuki olla. Työelämä odottaa teiltä nimittäin myös kykyä kriittisyyteen.

Korostan kuitenkin, älkää alen-tuko mihinkään startup-pöhinä viuhvauh-brändityöryhmä-tulipalo sanastoon työelämässä.

Työelämässä ollaan tekemässä aitoja asioita, tekipä sitten mitä tahansa. Sen vuoksi siihen on suhtauduttava tietynlaisella vakavuudella.

Humanisteilla on laajoja valmiuksia sisäistää vaikka minkä alan taidot. Historianopiskelijat tottuvat käsittelemään suuria aineistoja, kirjoittamaan selkeästi, ymmärtämään kulttuureja ja ihmistä sekä seuraamaan syy-seuraussuhteita loogisesti. Tämän vuoksi patinisteja paljon työllistyykin toimittajiksi, diplomaateiksi, tutkijoiksi ja opettajiksi.

Tärkeintä on kuitenkin muistaa, että kukaan ei ole Seppo syn-tyessään. Sepotkin muotoutuvat Sepoiksi vasta kastetilaisuuden tai muun nimeämisrituaalin kautta, eivätkä vielä silloinkaan itse ole sisäistäneet Seppouttaan. Sepoksi kasvavat Sepot oppivat muilta ihmisiltä nimien merkityksen ja sen, että heitä muut kutsuvat Sepoksi. Elämä on oppia kaikki. Ja kaikki oppi luo valmiuden oppia lisää.

Pysy rohkeana, pysy avoimena ja pidä pääsi pystyssä.

Henrik Järvinen, HuK

Kirjoittaja on tutkija, Leopard2A4-mies, frisbeegolfaja, pöytäroolipeliharrastaja, toisten grillaustapojen kommentoija, rakastava avomies ja luuli töihin mennessään osaavansa kaiken ja masentui kun sitten luulikin ettei osaa mitään.

Mitä olisit tehnyt toisin?

Historiaa tarkasteltaessa houkuttelee usein pohtia, että mitä olisi tapahtunut, jos jokin menneisyyden henkilö olisikin valinnut toisin. Mitä jos Ruotsin kuningas Kaarle XII ei olisikaan taistellut Pultavassa tai mitä jos Martti Luther ei olisi naulannut teesejä Wittenbergin kirkon oveen? Olisiko historia muuttunut? Millaisessa maailmassa nyt eläisimme? Jossittelu ja vaihtoehtoisten maailmojen rakentaminen on houkuttelevaa, mutta vaarallista, sillä menneisyyttä ei voi muuttaa. Ihmiset elävät aina omassa ajassaan, ja merkitykseltään vähäiseltä tuntuvat päätökset voivat jälkikäteen paljastua oman elämän suuriksi käännekohdiksi.

Opiskelijaelämä on väitetysti elämän parasta aikaa. Iso osa opiskelijoista on yliopistoaikanaan nuoria, uteliaita ja elämänjanoisia. Opiskelu aika tarjoaa mahdollisuuden kohdallaiseen toimeentuloon kohdallaisella työmäärällä. Aikaa ja energiaa ihmetellä maailmaa on kenties enemmän kuin missään muussa elämänvaiheessa. Useimmille käy niin, että opiskeluiden aikana tapahtuu asteitteinen siirtyminen työelämään, josta poistuminen ei enää ole mahdollista. Opiskeluajasta kannattaa siis ottaa kaikki irti, sillä toista ympäristöä toteuttaa itseään yhtä vapaasti ei ole helppo löytää.

Kysymys jota haluan tässä tekstissä pohtia, liittyy kiinteästi kysymykseen siitä, mihin opiskelu aika kannattaa käyttää. Vastauksia siihen mikä on tärkeää tai järkevää on tietysti yhtä paljon kuin on opiskelijoita, mutta uskon tunnistavani joitakin toistuvia tarinoita. Ajan henki on, että ulkopuolelta tuleva paine opiskella ja valmistua on kova. Toimeentulotilanne pakottaa tekemään töitä ja opintolainalla velkaantumista pelätään. Moni keskittyy pelkästään opintopisteisiin ja opintojen ohessa työnteekoon. Kun opiskelu aika päättyy, ei osata kaivata niitä asioita, joita ei koskaan kokeillut.

Yleistän: useammin valmistuneet katuvaat niitä asioita, mitä he eivät tehneet kuin asioita, joita he tekivät. Yleensä ei ehditty lähteä vaihtoon, käydä työharjoittelussa ulkomailla, osallistua ainejärjestötoimintaan, toimia tuutorina, opiskella toista sivuainetta, käyttää haalareita, käydä ekskursioilla, viettää aikaa kampuksen kahviloissa tai pysähtyä ja miettiä, mikä omassa elämässä on oikeasti tärkeää. Harva tarttuu mahdollisuuksiin myöhemmin, sillä opintojen jälkeen muut asiat, kuten työelämä ja perhe valtaavat mielen.

Sinä joka vielä opiskelet, oli elämäntilanteesi millainen vain: haluan rohkaista sinua miettimään, mitä ovat ne asiat elämässäsi, joita tulevaisuudessa

pohdit saatesanoilla “olisiko sittenkin pitänyt tehdä toisin?” Elämää on helppo elää tulevaisuudessa tai menneisyydessä, vaikka totuus on, että se tapahtuu tänään, juuri nyt. Siksi mieti: mitä voit tehdä tänään, jotta valmistumisen jälkeen ei tarvitse katua mitään, joka jäi tekemättä.

Varsinkin uuden opiskelijan on helppo tarrautua alussa tutuiksi tulleisiin rakenteisiin. Sen sijaan, että tyydyt helppoihin ja turvallisiin ratkaisuihin haasta itseäsi esimerkiksi seuraavilla kokemuksilla: tutustu kaikkiin, käy kaikissa tapahtumissa, myös siellä minne kaverisi eivät halua tulla kanssasi. Huomaat kyllä mistä tykkäät ja mistä et, mutta jos ei kokeile, niin et voi tietää mistä jäät paitsi. Missä ikinä toimitkin, ole se muutos, jonka haluat nähdä ympärilläsi ja tee asioita joista voit jälkikäteen sanoa olevasi ylpeä. Ja kun tutkintosi on valmis, niin osaa lopettaa ajoissa. Koska sinun ja minun pitää antaa myös tuleville opiskelijoille mahdollisuus kokea elämänsä paras aika ja olla se muutos, jonka he haluavat nähdä. Lupaan, ettet pety.

Max Liikka

Kirjoittaja on pitkän linjan järjestötoimija ja tuore filosofian maisteri

Mustanaamio lähtee lomalle

Asuttuaan vuosisatojen ja lukuisien sukupolvien ajan Bengalin viidakossa oli Mustanaamio kesällä 2019 lopen kyllästynyt Pääkalloluolan tunkkaiseen löyhkään, ja päätti lähteä lomalle.

"Muija ja kakarat nukkuu..."

Tuumi Mustanaamio, puki päälleen popliinitakkinsa ja veti lierihatun päähänsä ääneti kuten viidakkokissa. Hän oli nyt Kit Walker - kuin kuka tahansa meistä. Pääkalloluolan ulkopuolella valjastaessaan Hero -hevosta lähtökuntoon, lausui Mustanaamio ääneen pian taakse jäävälle viidakolle:

*"Länteen... aion ratsastaa niin pitkälle länteen, kunnes kohtaan horisontin taakse laskevan aurin-
gon!"*

Kun Mustanaamio ratsastaa, on salamakin hidas kuin etana. Niinpä ei mennyt aikaakaan, kun Mustanaamio tunsu jo olevansa lähellä määränpäättään. Meren tuoksun leijaillessa jostain puiden takaa Mustanaamion nenään, päätti hän vielä ennen viimeistä etappia täyttää vähiin käyneet vesivarantonsa.

Paikkakunta ja maa oli Mustanaamiolle täysin vieras, mutta koska Mustanaamiolla on kaiken muun ohella terävä kielipää, luki Viidakon Lakimies sujuvasti seuraavasta vastaan tulleesta kyltistä:

"Neste Tiilimäki"

Vieraasta kielestä Mustanaamio ymmärsi ensimmäisen sanan tarkoittavan juuri sitä aineen olo-
muotoa, jota hänen tyhjat leilinsä olivat vailla. Hän tiesi, että jossain lähistöllä sijaitsee melko varmasti lähde.

Pian vastaan käveli punamustaan paitaan sonnustautunut mies. Paitaan oli kirjailtu vuosiluku 2013 sekä eräästä pelikortista Mustanaamiolle tuttu kuvio.

*"2013 oli kyllä pirun hyvä mar-
javuosi Bengalissa... tämän täytyy
olla ystävällinen kaveri"*
Mustanaamio tulkitsi enteitä.

Mutta vastaan kävellyt mies ehti kuitenkin avata suunsa ennen kuin Mustanaamio sai lausuttua lähteen sijaintia koskevan kysymyksen popliinitakkinsa pystyyn nostettujen kaulusten välistä:

"PAIN NY VITTUUN SIIT"

Tuolla hetkellä Mustanaamio tajusi tehneensä mitä oli mennyt tekemään. Kaikista valittavissa olevista paikoista oli Mustanaamio ratsastanut Poriin.

Ronnie James Potkukelkka

KIPU

Terävä kipu vihloi päässäni. Tämä päänsärky sumentaa järkeni, sillä mitä helvettiä minä teen ulkona? Voisin yhtä hyvin olla sisällä syömässä särkylääkkeitä. Jo pelkkä ajatus pieneen omakotitalooni palaamisesta helpotti oloani, joten kuljin puutarhan halki kohti etuovea. Ovi oli selällä. Eipä siinä eihän täällä kukaan ikinä käy, mutta karpäset pääsevät sisään. Astuin eteiseen ja aioin ottaa kengät jalastani, mutta tajusin olevani paljain jaloin ja pelkät pyjamat jalassa. Mitä paskaa olen oikein mennyt pihalle tekemään pihalle ilman kenkiä ja kunnon housuja? Paskasta puheen ollen kuramatolta lähti kahdet mutaiset jalanjäljet kohti yläkerta. Voi helvetti tämähän voisi olla kuumottavaa jos jaksaisi kiinnostaa, sillä päänsärky tuli takaisin korkojen kanssa. Tuntui kuin Jeesuksen orjantappurakruunu olisi lipsahtanut kalloni sisään ja sen piikit runtelivat arpia aivoihini.

Päässäni pyöri vain kaksi ajatusta: ensimmäisen pystyin ymmärtämään, sillä se sanoi minulle järkevästi että mene keittiöön ja ota lääkekaapista buranaa, panadolita, panacodia, vittu vaikka morfiinia kunhan olo parane. Toista ajatusta en pystynyt oikein murenevalle keskittymiskyvylläni paikantamaan, mutta se ohjasi minua menemään yläkertaan. Tämä ajatus tuntui jotenkin rauhoittavalta ja kipua lievittävältä. Yllätyin tästä hieman mutten riittävästi, olenhan järkevä ihminen

ja järkevät ihmiset syövät lääkkeitä vaivoihin eikä seuraa houreita. En ehtinyt ottamaan kuin pari askelta kohti keittiötä kun päässäni leimahti miltei sokaiseva kivun aalto, joka horjutti tasapainoani. Kivun jäljet jäivät näkökenttään vähäksi aikaa ja se säikäytti minut totaalisesti. Mitä helvettiä täällä tapahtuu? Olen kuullut että migreeni voi alkaa tyhjästä vaikeita olisi ennen ollut, mutta että näin rajusti? Kivun keskellä löysin mielestäni vain yhden selkeähkön ajatuksen ja se ohjasi minua kohti portaita. Se oli ainoa ajatukseni ja tuntui rauhoittavalta ja kipua lievittävältä, mutta ennen kaikkea ei omaltani. Aloin hoiperella kohti portaita ja tunsin kuinka kipu lieveni siirtyen taka-alalle pelkäsi jomotukseksi antaen minulle tilaa taas ajatella selkeämmin. Minusta alkoi tuntua että minä en nyt vain raahannut itseäni yläkertaan, vaan minua vedettiin sinne. Muistinkin myös likaiset kengänjäljet, jotka johtivat kohti rappusia. Kipuun ja ärsyyntymiseen sekoittui nyt myös pelkoa. Jos minulla ei ole kenkiä ja olin alhaalla, kenen ne olivat? Oliko ovi ollut auki koko ajan? Jokainen askel ylöspäin kevensi hiukan kipuani mutta lisäsi pelkoani, sillä näin jalanjalkien johtavan avoimeen makuuhuoneeseen.

Pelko palasi mieleeni voimakkaampana kuin kipu. Pelko johti epäröintiin ja pysähdyin aloilleni. Epäröinti jälkien seuraamisesta palautti kivun, joka iski kuin sähköisku. Kipu vei mielestäni kaiken tilan ja leikkasi pelon ja epäröinnin pois kuin se olisi ollut minulta amputoitava raaja. Jäin kaipa-

maan pois leikattua pelkoani, sillä se oli selkeästi osa minua, kun sen sijaan tämä uusi kivun välttelyn tuoma varmuus ei ollut. Se tulee ulkopuolelta ja ohjaa minua kohti makuuhuonettani. Menin avoimelle ovelle ja jähmetyin kauhusta sijoilleni. Huoneessani oli kolme ihmistä. Sänkyni päässä seisoivat mies ja nainen ja sängyssä makasi kolmas henkilö, minä. Paniikki valtasi minut kun näin oman ruumiini sängyllä silmät ja suu auki kuin olisin halvaantunut kesken huudon. Paniikki vaihtui pakokauhukseksi kun näin että rinnassani oli pystyssä kaksi veitsenkahvaa ja että rintani oli läpeensä veren peitossa.

Suunnattoman kauhun vallassa käännyn ja pakenin huoneen ovelta kohti rappusia ja ulko-ovea. En päässyt edes rappusten yläpäähen kun tuore pakokauhuni vaihtui takaisin aiempaan mieli-puoliseen kipuun, joka iski käsittämättömän raa'asti. Romahdin polvilleni ja pyrin pitämään mielenlenterveyteni jotenkin kasassa. Päässäni oli vain kaksi asiaa: nujertava kipu, joka tuntui siltä kun ohuet teräsvaijerit kiristysivät pääni ympärillä yhä tiukemmalle leikaten luun läpi aivokuoreni ohuiksi viipaleiksi. Toinen ajatus oli kutsu takaisin huoneeseen, joka oli voideltu lupauksilla kivun lievittymisestä ja tuskan lakkaamisella. En kyennyt muuhun ja palasin huoneeseen. Kipu lievittyi välittömästi siedettäviin asteisiin. Pakotettuna huoneeseen, josta aiemmin niin hätäisesti pakenin, ei minulle jäänyt muuta mahdollisuutta kuin tarkkailla tapahtumia. Sängyllä tosiaan makasin minä,

minun ruumiini. Siihen oli isketty kaksi veistä. Yhdessä oli normaali puinen kahva ja se oli isketty suoraan sydämeen. Tämä isku oli vuo- dattanut rintakehäni ja sänkyni punaiseksi verestä. Sen sijaan toi- nen veitsi oli erilainen. Sen kahva oli luuta ja hopeaa ja se oli isketty juuri rintakehän yläpuolelle. Isku- kohdasta ei ollut valunut lainkaan verta, joten veitsi on pitänyt iskeä vasta kuolemani jälkeen. Olen kuollut... Millä vitulla minä katse- len kuollutta itseäni?!

Katseeni siirtyi henkilöihin sängyn päässä vastausten toivossa. Kat- soin ensin naishahmoa. Hän näytti täysin ilmeettömältä, jopa välin- pitämättömältä, joka hämmensi minua. Minut oli juuri murhattu sänkyyni hänen edessään ja silti hänen katseensa on tyhjä ja ont- to. Naisessa oli muitakin omituisia piirteitä, kuten umpeutumaton haava samassa kohtaa mihin minua oli isketty luukahvaisella puukolla, sekä erikoinen ratasta muistuttava tatuointi solisluun kohdilla. Lisäksi hänen oikean kä- tensä kämmensyrjä oli veressä.

Sen sijaan sängyn päässä seisova mies näytti kaikkea muuta kuin kuolleelta. Hänellä oli vasemmas- sa kädessään avonainen nahka- kantinen kirja ja oikealla kädellään hän pyöritteli hiilihongan näköistä tankoa pienen kaasupolttimen lie- kissä. Hänen katseensa hyppi jat- kuvasti minun sängyllä makaavan ruumiini ja hänen kirjansa välillä; Minua hän ei havainnut lainkaan, vaikka seisoin hänen näkökentäs- sään. Yhtäkkiä outo mies mutisi jotain, josta en saanut selvää, ja luukahvainen veitsi käännähti

haavassa kuin itsestään. Sillä sa- malla sekunnilla päässäni leimahti kipu kuin sivaltava piiska. Kipu katosi yhtä nopeasti kuin tulikin, pyyhkien mieleni tyhjäksi ikään kuin tehden tilaa yhdelle käskylle: mene lähemmäksi ruumistasi. En liikkunut joten mies mutisi taas, veitsi käännähti ja kipu roihahti. Siirryin lähemmäs ruumistani. Helpotus ei kestänyt kauaa kun taas mutina, veitsi ja kipu seura- sivat toisiaan jättäen tilaa uudelle käskylle: mene makaamaan ruu- miisi päälle. Pelkäsin ruumistani mutta pelkäsin myös kipua, joten asetuin makuulle ruumiini pääl- le. Sen sijaan että olisin osunut ruumiiseeni, valuin suoraan sen sisään ollen taas yksi minä. Kat- soin nyt makuuasennosta sänkyni päässä seisovaa miestä ja näin vä- lähdyksen hänen silmissään. Hän napsautti kirjansa kiinni, laski sen sängylle ja nosti hiilihankonsa lie- kistä. Hän otti tiukan katsekon- takin ja kumartui ylleni. Hän käänsi tangon minua kohti ja huomasin ettei se ollut hiilihanko, vaan ra- taskuviainen poltinrauta. Hänen katseensa tuli lähemmäs silmiäni ja ollessaan noin puolen metrin päässä, hän iski poltinrautansa solisluuhun irrottamatta katsekon- taktiaan. Kipu räjähti elimistöni kaikella voimallaan, mutta hyvin erilaisena kuin kuvittelin. Rauta ei polttanut, vaan tuntui luita murta- van kylmältä, johon ei ole mitään mahdollisuuksia tottua. Kylmyys ei myöskään levinnyt poltinrau- dasta, vaan kylmyys riivasi koko kehoani ja tunsin kuinka se repi ruumiini lämmön pois kehostani ja siirsi lämmön kohti poltinrautaa vain tullakseen imetyksi minusta

pois pysyvästi. Minuun jäi vain kylmyys. Samalla kun rauta imi minusta kaiken lämpöni, miehen katsekontakti imi minuuteni ja minusta tuli vain paleleva tyhjä kotelo. Kun olin ohentunut ja kyl- mentynyt riittävästi, mies nosti poltinrautansa pois rinnastani, hän tarrasi luukahvaiseen veit- seen, kumartui aivan kasvojeni viereen kuiskaten *Olet minun* ja kiskaisi luukahvaisen veitsen rin- nastani.

Kehooni tuli taas tahto, mutta se ei ollut omani. Tunsin että se oli sama tahto, joka löytyi aina minua ohjailleen kivun varjoista eikä sitä vastaan voinut taistella. Minut komennettiin sanattomasti ylös sängystä puukahvainen veitsi yhä rinnasta töröttäen. Nainen veti veitsen eleettömästi pois, putsasi sen ja laittoi tuppeensa. Kuulin miehen ajatuksien puhuvan mi- nulle: *Nukkuuko siskosi ensi yönä yksin?* Tiesin että hänen puolison- sa oli nyt viikonlopun työmatkalla, joten ajattelin vastaukseksi *kyllä*. *Hyvä*, sain vastaukseksi. Kerä- simme tavarat lattialta, kavalsin siskoni osoitteen ja poistuimme talosta.

- *H.P Rakkauspakkaus*

(Juho Aarikka)

Työn sankari

Uolevi Kämmeriemi oli aivan tavallinen jakeluautonkuljettaja. Kesäkuun neljäntenä päivänä vuonna 2007 vakiojakolenkillään, tutun kaupan lastauslaiturilla, tapahtui jotain mikä tulisi nostamaan Uolevin iäksi ylös tavalisuuden harmaasta suosta.

Saatuun päivän viimeisen lihalaatikoita päällään kantaneen kuormalavan autonsa takalaitanostimelle, alkoi nostin äkisti kallistaa alaspäin. Takalaitanostimen kaukosäädin oikosulki itsensä, oli Uolevi jälkeinpäin päätellyt. Sekunnin murto-osassa alaspäin taittuvan liikkeen alettua Uolevi tiesi mitä aikoi tehdä, ja puhui hiljaa yhteen puristuneiden huuliensa välistä:

"Perkele, jos kaatuu ni kaatuu sitte kunnolla..."

Kolmen tuhannesosasekunnin kuluessa Uolevi alkoi virittää vartaloaan jo käsitteenä hurjalta kuulostavaan hyppytakakiertopotkuun. Kaupan henkilökunta oli kokoontunut katselemaan Uolevia alempana lastauslaiturilla. Kun tukijalkansakin kantapää oli kiertoliikkeen jäljessä irronnut alaspäin kallistuvan takalaitanostimen yläpinnalta, päästi tämä yleisö kollektiivisesti ihailevaan asuun puetun äännähdyksen:

"Ooooooh! <3"

Maksalaatikat, kiisselit, kanakeitot ja muut puolivalmisteet lensivät ilmassa lihalaatikoiden seassa ja murskaantuivat kaupan lastauslaiturin lattialle ja seiniin pian sen jälkeen kun Uolevin jalka oli lävistänyt äsken vielä pystyssä olleen kuormalavallisen valkoisia Transbox-laatikoita. Osa naispuolisista henkilökunnan jäsenistä alkoi nyyhkyttää liikituksen vallassa, miehet alkoivat hurrata.

Eräs nuorimmista naispuolisista työntekijöistä alkoi ottaa pikkuhousuja jalastaan heittääkseen ne Uolevin suuntaan.

Uolevi ei vielä hypätessään alas takalaitanostimelta täysin ymmärtänyt tekonsa seurauksia. Hän käveli kohti autonsa ohjaamoa, ja näki kuinka viereisten kerrostalojen asukkaat olivat kokoontuneet parvekkeille osoittamaan suosiotaan. Ihmiset taputtivat ja katselivat ihaillen tätä miestä. Kotopuolessa Uolevin kotikaupungin pormestari luovutti tälle symbolisesti kaupungin avaimen hänen kunniakseen järjestetyssä kahvitilaisuudessa.

Nykyään asutellessaan kaupungin lahjoittamalla järvenrantatontilla erään anonymiksi jääneen rakennuttajan korvauksetta rakentamassa kartanossa, Uolevi ymmärtää jo paremmin tekonsa seuraukset.

Ronnie James Potkukelkka

⇒ Etsimme sukellusveneeseen haptenia! ⇒

- Instrumentti: sukellusvene
- tyyl: brutaali

Emme etsi mitään turhaa kikkailijaa, kunhan vain osaat sukeltaa ihan kylpänä.

Taistelutyyliimme on väkivaltaista ja mieletöntä, tyyliin Kriegsmarine. Omia torpedoja on tukkukaupalla... perkeleen sotaissaa.

tule veneelle jos sinua kiinnostaa saksa ja sotiminen.

t. Hans, Adolf ja Seppo

ps. tykittelään

Työtä tarjolla!

Ekonomi, tradenomi tai
reipas poika palkataan!

Oma mopo suotavaa.

Kilpailukykyinen peruspalkka
suoritusperustaisilla lisillä.

Dein

YÖKERHO

HYVÄLLÄ ÄTMÖKSELLÄ!

PO POAS

Asiantuntijat ja ylemmät
toimihenkilöt ry

LENIN
MUSEO

Persiilleen se meni
Neuvostoliittokin!

*Mikä on maailman paras kalja? Mitkä ovat
tämän vuoden kuumimmat sijoitusvinkit?*

*Entä miten jänis, rosvo ja
muumio ovat rotuja?*

*Historian Lehti on Patina ry:n julkaisema
humanismin tiivistelmä, josta voit lukea
tämän kaiken - ja paljon muuta!*

www.patinary.com

www.issuu.com/patinary (HiLe)

@patina_ry

